

William Voltz
ARMÁDA DŽUNGLE

PERRY RHODAN * 183*

Přeložil František Fabián

1.

Dveře se rozletěly. Stanuli v nich dva svalnatí muži, kteří se výsměšně šklebili. Přidržovali třetího. Ten se nedokázal udržet na nohou. Dva muži měli na tvářích úsměv, ale jejich pohled byl chladný. Muž, kterého drželi, tiše sténal. Jeho oči se leskly jako v horečce.

Ti dva ho pustili a postrčili. Muž vykřikl a vpotácel se do místnosti. Zamotal se a klesl.

Jeden z mužů ve dveřích se zasmál, jako by právě viděl něco veselého. Za nimi se objevil třetí muž. Nahlédl do místnosti, potřásl hlavou a vešel.

Naříkajícího muže na podlaze bez zájmu překročil a zastavil se před Perrym Rhodanem. Pak se krátce ohlédl. „Zavřete dveře!“ poručil.

Atlan, Reginald Bull a André Noir ještě leželi na úzkých postelích. Rhodan stál u jediného stolu v místnosti. Klidně pozoroval výjev a nijak nedal najevo, co se v něm odehrává.

Dva svalovci se nedbale opírali o zeď u dveří, ale nic jim neušlo. Měli tvrdou Školu. Jejich jediným úkolem bylo chránit život panujícího ministerského předsedy Eugaulovy soustavy, jímž byl Iratio Hondro. Hondro ale už odletěl na Plophos. Tady na planetě Greendoor ho zastupoval Trat Teltak. Teltak měl na starosti čtyři zajatce. Část Hondrovy tělesné stráže zůstala na Greendooru, aby chránila život předáka. Přátelé diktátora jsou stejně ohrožení jako diktátor sám. Proto Teltak neriskoval a nikdy nepřišel za zajatci sám.

Trat Teltak Rhodanovi krátce pokývl.

„Přišel jsem vám něco ukázat,“ řekl.

Rhodan mlčel. Diskutovat s Plophosanem nemělo smysl. Potomci někdejších pozemských kolonistů byli tak přesvědčeni o správnosti svých postojů, že diskuse byla předem vyloučena.

Trat Teltak se odvrátil od Rhodana a zasadil muži, který ležel na zemi, silný kopanec. Rhodanovy rysy ztvrdly. Reginald Bull tiše zaklel. Dva strážci u dveří se připravili.

Teltak předstíral, že reakci zajatců neviděl. Znovu do muže kopl. Jeho bezbranná oběť se převálila. Muži se v očích mísila nenávist s panickým strachem. Vzali mu uniformu a oblékli ho do starých hadrů. Teltak na něj ukázal.

„Tohle býval hrdý muž, velice hrdý muž,“ řekl spokojeně. „Ale udělal tu chybu, že zradil svého nadřízeného.“

„To není pravda,“ zajíkal se údajný zrádce. „Jiggers ze mě vynutil nepravdivé doznání mučením.“

Teltak se hlučně zasmál. „Myslí si, že se ještě může ospravedlnit," řekl. „Ví, že už mu zbývá jen pár minut života."

„Dejte mi injekci," Škemral muž. „Nejsem zrádce."

Teltak se podíval na hodiny nad dveřmi. Přejel zajatce pohledem.

„Prvního listopadu podle pozemského kalendáře jste i vy dostali jed," vzpomněl si. „Náš Vůdce tím chtěl zaručit, že se znovu nepokusíte o nesmyslný útěk do džungle."

Rhodan se také podíval na hodiny. Dvě svítící tabulky udávaly datum na Greendooru a pozemské datum.

Bylo desátého listopadu 2328.

Před deseti dny jim dali jed. Byl to poslední čin Vůdce před jeho odletem na Plophos. Jejich život byl teď v Hondrových rukou. Kdo dostal injekci jedu, musel nejpozději do čtyř týdnů dostat absorpční sérum, aby zůstal naživu. Touto metodou si Vůdce zajišťoval „věrnost" svých přívrženců. Jenom sám Hondro věděl, odkud jed bere. Tím se stával pánem života a smrti tisíců lidí.

Rhodan tušil, že Teltakova oběť dostala poslední injekci protijedu asi před čtyřmi týdny a teď musí umřít v bolestech, když se nic nestane.

„Tohle je něco jako názorné vyučování," prohlásil ironicky Teltak. „Tady vidíte, jak to s vámi dopadne, když se odvážíte postavit se proti Vůdcovým plánům."

Bully mocně zafrkal. „Jestli si myslíte, že se před vámi budeme plazit po podlaze, jste na omylu."

„Jednou vám tahle slova připomenou," slíbil předák.

Otrávenému se mezitím podařilo postavit se. Vypadalo to, že sbírá poslední síly, aby se ještě jednou vzepřel svému osudu. Teltak bezděky o krok couvl. Dva strážci se odlepili od dveří a pozorovali umírajícího.

„Teltaku," řekl muž kupodivu klidně. „Vím, že vy také potřebujete v pravidelných obdobích protijed."

„No a?" posmíval se předák. „Já se do vaší situace nedostanu."

„Jednoho dne se stanete Hondrovi nepohodlným, Teltaku," prorokoval bývalý tělesný strážce. „Pro takové případy má Vůdce specialistu. Vy ho znáte. Jmenuje se Jiggers. Říkáme mu Al. Ten vás vyždímá jako citron. Všechno..." Muž zešedl v obličeji. Rhodan ho chtěl podepřít, ale Teltak ho zarazil nataženou rukou.

„Všechno z vás dostane," vypravil ze sebe namáhavě otrávený. „Umřete docela stejně jako já, Tel..." Už nedořekl. Jeho obličej se stáhl, ruce křečovitě zalapaly ve vzduchu. Zvolna se převážil na stranu, a než dopadl na zem, byl mrtvý. Dva strážci se neklidně pohnuli. Teltak náhle znejistěl.

„Odstraňte ho!" vykřikl.

Červená V na uniformách osobních strážců zasvítla jako krvavé šrámy, když zvedali mrtvého.

„Odvedeme vás teď do jiných místností," řekl Teltak zajatcům. „Pojďte."

„Okamžik," řekl Rhodan klidně.

Teltak sebou trhl. Bylo na něm vidět, že jenom na to čekal.

„Jistě se chcete dozvědět, co jsme si mysleli o tomhle divadle," říkal Rhodan. „Bylo to nelidské, Teltaku. Opravdový člověk proto nemůže cítit nic než hnus z takové scény a jejích iniciátorů."

Teltak zaťal zuby. Strážci sáhli po zbraních. Teltak upřeně zíral na Rhodana, ale dlouho to nevydržel a musel sklopit zrak. Atlan, Bully a Noir slézali schválně pomalu z lůžek. Nikdo neudělal podezřelý pohyb.

Teltak cítil, že nemá příležitost zasáhnout proti zajatcům. Nevěděl jistě, jaké s nimi má Vůdce plány a bylo by tedy nerozumné dát se strhnout k neuváženému činu. Hondro neměl porozumění pro nespolehlivé spolupracovníky.

„Pojďte!" zavrčel předák nevlídně. „Seberte si věci a jdem."

Pod dohledem dalších dvou strážců, kteří čekali před dveřmi, následovali Trata Teltaka k výtahu. Rhodan postupně nabýval dojem, že Plophosané sami nevědí, co s nimi. Hondro zřejmě neměl žádného důvěrníka, s nímž by projednával své plány. Jeho zástupci znovu a znovu dávali najevo nejistotu.

Rhodan myslel na to, že asi za dvacet dnů musejí všichni dostat protijed. Copak tím není vyloučená každá myšlenka na opětovný útěk? Atlan zamítl smělé plány Bullyho. Arkonidan vycházel z toho, že útěk by měl smysl jen tehdy, kdyby měli přístup k protijedu.

Rhodan si vzpomněl na Melbara Kasoma. Etrusan jediný unikl Plophosanům, ale teď už je podle všeho mrtvý. Vojákům se nepodařilo chytit ho. Kasom zmizel ve vražedné džungli Greendooru. Hondro a jeho lidé dali jasně najevo, že podle nich nemůže přežít.

Rhodan, kterého zajali jako prvního po nezdařeném útěku, si podle Allanova vyprávění myslel, že Kasom zahynul v hořícím drenholovi, který prchal do džungle před plamenomety Hondrových mužů.

Rhodan nebyl v zajetí poprvé. Nevzpomínal si ale, že by ho byli někdy drželi tak dlouho. V tichém zoufalství přemýšlel, jak to asi vypadá se Spojeným impériem. Podle Hondrových výroků se co nevidět rozpadne.

Neměl důvod pochybovat o Plophosanových slovech. Zmizení nejmocnějších mužů impéria a zveřejnění snímků zcela zničené vlajkové lodi mohlo stačit k vyvolání chaosu v Mléčné dráze. A právě o to Plophosanům šlo.

Co se může odehrávat v mozku muže, který se nebojí hnát do války celé hvězdné národy, aby se dostal k moci?

Vůdce sní o nadvládě v Mléčné dráze a zároveň se cítí povolán stát se panovníkem lidstva. Tím je nebezpečnější. Hondro nemá nic společného s drobným zločincem, který se protiprávně dere do postavení, jež mu nepřísluší.

Hondro vidí sám sebe jako národního hrdinu, jako muže s plamenným mečem, který přišel dát lidstvu nový rozmach. Rhodana a Allana označil za konzervativní starce, neužitečný přezitek minulosti, který je lidem jako on, jen k smíchu.

Za chvíli došli k výtahu. Teltak a jeden strážce nastoupili první, pak šli zajatci, nakonec druhý strážce. Zavřel za sebou dveře a vytáhl zbraň s kráskou hlavní.

Rhodan nedokázal potlačit úsměv. Kdyby ten muž vypálil v tomhle malém prostoru, zemřel by s nimi.

Výtah se rozjel. Teltak se zřejmě necítil dobře v bezprostřední blízkosti zajatých nepřátel. Rhodan si potvrdil svůj názor na něj. Je to zbabělec.

Výtah zastavil a strážci je vyhnali ven. Prošli velkou místností vystlanou koberci. Na stěnách visely obrazy slavných plophoských pionýrů, kteří jako první mýtili prales a zúrodňovali půdu na Plophosu. Portréty byly trojrozměrné a zobrazení vypadali jako živí, ale i oni patřili minulosti jako Rhodan a Atlan. Sotva by schvalovali činy svých potomků. Ti dříve či později tyto obrazy sundají a pověsí sem podobizny mužů jako Hondro, Jiggers nebo Teltak.

Rhodan a Atlan se po sobě králce podívali.

„Vypadá to, jako bychom byli ve vznešené části vládní budovy," poznamenal sarkasticky Bully. „Dostal se ze sklepního bytu sem, to už něco znamená. Stoupáme v ceně."

Zavedli je do velkého pokoje. Rozměrná okna poskytovala výhled na město. Stálou teplotu udržovala klimatizace. Pokoj byl luxusně zařízen a otevřenými dveřmi bylo vidět do sousední ložnice.

Teltak pohostinně máchl rukou.

„Tohle apartmá jsme pro vás rezervovali na zvláštní přání Vůdce," řekl posměšně. „Přeje si, abyste se na Greendooru dobře cítili a nic vám nechybělo."

Přešel ke stolu, na němž byl připravený projektor, a dal pokyn strážcům, aby zatemnili okna. Promítací plátno bylo připraveno na stěně.

„Račte se posadit," vyzval zajatce s hranou zdvořilostí. „Mám pro vás několik zajímavých snímků, které v poslední době pořídili naši agenti na nejdůležitějších místech Mléčné dráhy."

Rhodan si mlčky sedl. Na prvním trojrozměrném záběru rozeznal velké letiště, kde byla připravena ke startu flotila bojových kosmických lodí kulovitého tvaru.

„To je část plophoských branných sil," komentoval Teltak. „Svaz čeká na Hondrův rozkaz, aby se vyřítil do kosmického prostoru. A podobně to vypadá u všech koloniálních národů. Planety zvětřily možnost upevnit a možná i rozšířit svou moc. Vesmírem křižují mohutné svazy."

Z dalších snímků, kterých jim Teltak promítl několik tuctů, bylo jasné, že Impérium rychle rozvrací chaos. Byly už svedeny velké kosmické bitvy. Nikdo se neřídil příkazy Rhodanových zástupců Mercanta a Juliana Tifflora. Když se rozšířila zpráva, že je Rhodan mrtvý, zavládla anarchie a Spojené impérium zaniklo.

To bylo pro Plophosany výhodné. Byli informováni a čekali jen na vhodný okamžik. Rhodan už byl delší dobu přesvědčen, že Plophosané jsou nejnebezpečnější protivníci, jací kdy Impérium ohrožovali.

„Doufám, že na vás představení udělalo dojem," řekl Teltak závěrem. „Měli byste z těchto skutečností vyvodit závěry. Když budete s námi spolupracovat, jak Hondro navrhl, zůstanete naživu."

„Jak by ta spolupráce vypadala?" ptal se Atlan.

Teltak odklidil projektor a strážci roztáhli závěsy na oknech.

„To se ještě dozvíte od Vůdce," odpověděl Teltak vyhýbavě a odešel se svými muži z místnosti. Bully se nedůvěřivě rozhlédl.

„Určitě tu mají odposlouchávací zařízení," řekl rozzlobeně.

„Nemyslím," odporoval Rhodan. „Když se bude chtít Hondro něco dozvědět, stačí mu, aby nás předal tomu Jiggersovi. Ani Hondro ani Teltak nás nepodceňují. Žádný Plophosan neuvěří, že bychom v podobném pokoji jako tenhle mluvili o důležitých tajemstvích."

„Perry má pravdu," souhlasil Atlan. „Řekl bych, že tady nás nikdo rušit nebude. Vůdce si může být jistý, že se proti němu nepostavíme, protože jsme odkázaní na protijed. Nezbyvá nám než plnit jeho přání."

„Tenhle Teltak je dost labilní chlapík," prohodil André Noir, který už dlouho mlčel.

Rhodan hned pochopil, kam Noir míří.

„To bychom neměli zkoušet," řekl hypnotizérovi. „Plophosané vědí o vašich schopnostech. Jakmile ucítí sebemenší paranormální impuls, jste mrtvý muž, André."

Mutant rozhodil ruce jako obchodník, kterému se právě podařil dobrý obchod.

„Vždyť nejsem začátečník, šéfe," poznamenal suše. „Když se Teltak soustředil na umírajícího Plophosana, opatrně jsem si ohmatal centrum vůle v jeho mozku. Ten kontakt nemohl ucítit. Jestli do toho něco nepřijde, vybuduji v něm za tři až čtyři týdny hypnoblok, aniž o tom bude vědět."

Atlan se útrpně zasmál. „Tři až čtyři týdny? Propána, Noire, do té doby se může stát věcí."

Noir dál hájil své stanovisko, ale Rhodan už ho neposlouchal. Vstal a šel k oknu. Pod ním se rozprostíralo Central City, veliké město z oceli, skla, betonu a plastů. Na ulicích byl silný provoz. V pozadí viděl Rhodan oceán. Na druhé straně, kam odtud neviděl, ležela džungle a vysočina, které obklopovaly hlavní město Greendooru. Zdálo se, že je město jimi spoutáno, ale přesto se stále šířilo. Kolem dokola bez ustání duněly plamenomety a syčely vrhače kyseliny. Metr za metrem dobývali Plophosané na pralesu půdu.

Za zády slyšel Rhodan Noira, který stále ještě vysvětloval Atlanovi své plány. Rhodan se nepamatoval, že by se někdy cítil tak stísněný. Snad to dělá Hondrův jed. Žijí jen do odvolání. Rozhodující slovo řekne Iratio Hondro, diktátor Plophosanů, až se mu zachce. Rhodan cítil tíhu tří set namáhavých let.

Všechno ve vesmíru jednou končí.

I život nesmrtelného.

2.

Melbara Kasoma probudil podivný zvuk, který zněl jako vzdálená střelba. Divil se, jak vůbec mohl usnout uvnitř kymácejícího se stromu, který neuvěřitelnou rychlostí pádil džunglí. Možná to způsobila kyselina rozstříkovaná rostlinou, která žila v dutině obrovského stromu před ním. Kasom tu rostlinu zahubil po krátkém nelítostném boji.

Otřepal se, aby si projasnil hlavu. Otřesy ustaly, drenhol se zastavil. Štěrbínou v kmenech pronikal dovnitř štiplavý dým.

Kasom se probral. Vzpomínky se mu vrátily. Uvědomil si, že Plophosané strom zapálili, než se mu podařilo utéct. Domnělý zvuk střelby bylo vlastně praskání ohně. Kasom se s námahou postavil a vyhlédl otvorem, kterým sem prve vlezl.

Kolem drenhola hořely ještě jiné rostliny. Oheň žhnul a kouř byl tak hustý, že Kasom stěží rozeznával podrobnosti. Rozkašlal se a ucouvl zpátky do nitra dutiny. Drenhol už zřejmě ohořel natolik, že nebyl schopný dalšího pohybu. Všechny rostliny, které s ním dosud žily v symbióze, už ho opustily, jen on, Kasom, tady trčel uvnitř kmene a vyčkával, až bude zaživa upečen.

Ertrusan nebyl z těch, kdo v okamžiku nebezpečí ztrácejí nervy. Začal klidně zkoumat svou situaci. Nepochyboval o tom, že široce rozvětvené kořeny stromu už hoří. Kolem drenhola je tedy ohnivý kruh, kterým sotva pronikne. Nejjistěji to zatím vypadalo uvnitř kmene. To se ovšem může rychle změnit. Kasom čekal, že každou chvíli začnou plameny šlehat otvorem dovnitř dutiny. Kromě toho se může kmen prostě zřítit a Kasoma pod sebou pohřbít.

Moc pěkně to pro něj nevypadalo tak ani tak. Strom praskal a vzdychal, hadovitě větve, které ještě nestrávil oheň, sebou mrskaly a tloukly do dutého kmene. Drenhol umíral.

Vzduch v dutině se zhoršoval. Kasomovi slzely oči. Znovu se vyšplhal k otvoru. K uším mu dolehl nepopsatelný povyk. Vypadalo to, že celá džungle je v pohybu. Kasom si s nelibostí pomyslel, že ho těžce zraněný strom asi zanesl hluboko do lesa.

Kouř ho bodal do plic. Vzduch byl plný odporného zápachu džungle. Najednou se prohořelý strom pod tíhou jeho těla převážil a jeho dolní část se rozpadla. Kasom se křečovitě držel zbytku kmene a padal s ním do strany. Dopadl na záda, rychle se přetočil a po kolenou se plazil pryč. Za ním zuřilo ohnivé peklo.

Specialista USO si s úlevou oddechl, když kouř zřídil. Vyčerpán se složil v nízkém houští. Ohlédl se k drenholovi, ale z toho už zbyly jen dohořívající trosky. Kasom věděl, že ani tady není v bezpečí. Oheň se může rozšířit. Kromě toho bude napadán rostlinami, které v něm viděly vítanou kořist.

Prohlédl si porost, v němž ležel. Rostliny měly silné stonky a kožovitý povrch. Jeden stonek utrhl a vymačkal z něj šťávu. Nepálila. Omyl si jí vysušený obličej, ale napít se neodvážil.

Začal přemýšlet, co dál. Je někde uprostřed džungle na Greendooru. Sám a neozbrojený. To znamená, že má jen mizivou naději dostat se do Central City. Každý krok, který v tomhle lese udělá, mu může být osudný.

Nedaleko stálo nehybně několik drenholů. Nevypadaly, že by na něj chtěly útočit, ale určitě to nebyli jediní protivníci, s nimiž musel počítat.

Kasom vstal a prohlédl zbytky svých potrháných a propálených šatů. Mikrogravitátor neztratil. Fungoval, ale v hustém lese mu byl málo platný, tady nemohl dělat dlouhé skoky. Rozhodl se, že svou zvýšenou váhu využije jako přednost.

Nevěděl ani, kterým směrem Central City leží. Sluneční světlo se neprodralo hustým příkrovem lesa, neměl, podle čeho se orientovat.

Uvědomil si, že hořící drenhol jistě na útěku zanechal znatelnou stopu. Té by se mohl při návratu do města držet. Rozhodl se, že obejde spáleniště a bude stopu hledat.

Neušel ještě ani deset metrů, když před ním spadla na zem široká mříž a blížila se k němu. Vypadala jako obrovské, hrábě s hustými dřevěnými zuby. Kasom se překvapeně zastavil. Za sebou uslyšel šramot, a když se otočil, uviděl, že se k němu zezadu blíží další mříž. Obě visely na ohebných větvích, které vycházely z mohutných kořenů. V nich se usadila rostlina, která se ho teď snažila polapit mřížemi vysokými skoro deset metrů.

Zatím to Kasomovi nepřipadalo zvlášť nebezpečné, mohl se přece kdykoliv uhnout stranou. Když to ale zkusil, rostlina bleskově vystřelila třetí mříž, která se položila vodorovně před první dvě, takže se Kasom musel shýbnout. Zároveň se konce přední a zadní mříže spojily. Kasom byl v pasti.

Zkusil zacloumat tyčemi mříží, ale držely pevně. Z horní mříže čnely stovky dřevěných trnů, ostrých jako jehly. Mříž stále klesala, takže musel už lézt po břiše. Teď se proklínal za svou předchozí lehkomyšlnost. Měl uskočit rychleji.

Doplazil se k velkému, už napůl shnilému plodu, který měl skoro metr v průměru. Vážil jistě metrů, ale Ertrusan ho vzal oběma rukama a zvedl nahoru, kde čekaly trny mříže. Rostlina reagovala okamžitě. Mříže odnesly shnilý plod ke středu rostliny v dutých kořenech a tam jej pustily. Mlaskání a skřípání zježilo Kasomovi všechny chlupy. Představil si, jak by to bylo dopadlo sním.

Teď už na nic nečekal a utekl. Jeho situace mu připadala ještě bezvýchodnější než předtím. Ještě ani neobešel požářiště a už měl co dělat, aby vyvázl ze smrtelného nebezpečí. Co ho čeká dál na pochodu džunglí?

Musí se pokusit navázat kontakt s některým drenholem. Noir zjistil, že tyto stromy mají přinejmenším určitý instinkt a reagují na paranormální podněty. Kasom nebyl mutant, ale protože od té doby na něj žádný drenhol nezaútočil, předpokládal, že dohoda uzavřená Noirem trvá i nadále..

Docela blízko rostl drenhol se široce rozloženými kořeny. Vypadal, že má právě za sebou delší cestu. Kasom k obrovskému stromu nejistě zamířil. Věděl, jak jsou nebezpečné hadovité větve drenhola, obalené trny. Strom jimi dovedl šlehnout jako bičem a Kasom by nestačil uhnout. Teď už byl v dosahu chapadel, ale strom zůstal klidný. Přítomnost cizince jako by nevnímal. Kasom se zastavil. Hledal otvor, kterým by se protáhl dovnitř kmene. V každém drenholovi bylo více dutin. Tyto stromy, vysoké až dvě stě metrů, žily v symbióze s nescíslnými jinými rostlinami. Kasom tušil, že se bude muset v dutině poprat s nějakým „podnájemníkem“.

Vyšvihl se na první kořen, přešel po něm ke kmeni a opřel se rukama o jeho povrch. O několik metrů dál viděl otvor, do něhož by se pohodlně dostal. Z otvoru ovšem visela chapadla nějaké rostliny, která se usadila uvnitř. Chapadla cíhala na neopatrnou oběť.

Výrůstky byly silné jen jako paže, ale velmi početné. Na koncích byly rozeklané a tmavě modré, zřejmě to byly květy. To ovšem neznamenal, že obyvatel dutiny je neškodný. Kasom utrhl větev a opatrně se dotkl jednoho chapadla. Větev se pevně přilepila.

Kasom se rozhodl hledat štěstí na jiném místě kmene. Skákal po silných kořenech dál. Další otvor, který uviděl, ležel o hodně níž než předchozí. Tady našťestí neměl žádný obyvatel dutiny svůj „vývěsní štít“. Přesto musel být Kasom opatrný. Nahlédl dovnitř, ale byla tam taková tma, že nic nerozeznal. Slyšel jen slabý šelest, jako by někdo šustil papírem, ale to mohl dělat drenhol.

Ertrusan se rychle rozhodl. Tady venku byl ve stálém nebezpečí. Až bude uvnitř, může se zkusit dorozumět se stromem.

Shýbl se a protáhl se otvorem. Pevné dno bylo asi metr pod ním. Nic nezaútočilo. Kasom si s úlevou oddechl. Pomalu hmatal dál po svém novém útulku. Najednou měl pocit, že není sám. Nervózně naslouchal, ale neslyšel nic než vlastní oddechování. Řekl si, že nemá důvod ke znepokojení, a obrátil se zpátky k otvoru. V tom okamžiku se mu vmáčkl do boku tvrdý předmět. Kasom strnul a zadržel dech.

„Ať jste kdokoliv,“ řekl tvrdý mužský hlas, „ani se nehněte, nebo vám vypálím díru do břicha.“

3.

Obloha nad Central City byla zatažená. Na velkou okenní tabuli bubnoval déšť.

André Noir odešel do ložnice, aby byl sám. Nechtěl ztratit paranormální kontakt s Teltakem. Reginald Bull a Atlan seděli u stolu a hráli šachy. Bully beznadějně prohrával, nemohl se na hru soustředit.

Perry Rhodan si přistavil židli k oknu. Mlčky tu proseděl celé hodiny a díval se ven na město. Oči měl přivížené.

Bully převrhl svého krále a prudce vstal. Atlan se opřel o opěradlo židle.

„Vzdávám to,“ zavrčel Bully, „Pořád musím myslet na ten zatracený jed.“

Přešel místnost a pokusil se otevřít dveře. Byly zamčené. Nějaký Plophosan je otevřel a nahlédl dovnitř.

„Ne!“ vykřikl Bully dopáleně. „Nic nechceme!“

Strážce pokrčil rameny a znovu dveře zavřel.

„Pod zámkem - i přes ten jed,“ mručel rozložitý Pozemšťan.

Rhodan odtrhl pohled od města a otočil se ke svému starému příteli. Bully se na něj díval provokativně, jako by se chtěl hádat.

„Posaď se zase, tlustochu,“ vyzval ho Rhodan. „I kdyby dveře nebyly zamčené, nemá smysl odtud utíkat.“

„Vy s Allanem jste dočista ztratili energii,“ vyčetl mu Bully. „Jenom Noir a já se ještě pokoušíme vzepřít těm Plophosanům. Člověk by řekl, že vás ta injekce úplně ochromila.“

„V jistém smyslu je to pravda,“ připustil Arkonidan. Klidnými pohyby sbíral figurky a ukládal je zpátky do krabice.

„Mě tedy ne!“ tvrdil rozněvaně Bully. „Pořád ještě jsem připravený na další útěk, ať dopadne jakkoliv. Nemáme co ztratit.“

„Pojďte se podívat!“ vykřikl najednou Rhodan a vyskočil.

K vládní budově se přiblížil malý kluzák a vznášel se přímo před oknem místnosti, ve které byli zavřeni. Pod deštěm smáčenou kopulí bylo vidět napjatě se tvářící mužský obličej.

Atlan a Bully se objevili vedle Rhodana.

„Snad nevrazí do okna,“ zašeptal Bully.

Kluzák se před oknem zmítal jako list ve větru. Pak jim pilot zakýval. Byl to velký muž se širokými ústy a dlouhými vlasy, spletenými vzadu do copu.

„Něco od nás chce,“ řekl stísněně Rhodan. „Dává nám znamení.“

„Musíme otevřít okno,“ řekl rychle Atlan.

Pokusili se o to, ale okno bylo zajištěné. Muž v kluzáku ukazoval dolů. Něco jim naznačoval.

„Ten se snad zbláznil,“ usoudil Bully.

Vtom se shora přirýly tři jiné kluzáky. Jejich posádky měly uniformy. Neznámý je také zahlédl, o zajatce se dál nestaral a dal se na útěk. Ostatní ho pronásledovali jako dravci.

Tři muži napjatě sledovali honbu. Malý kluzák neměl naději. Vybuchl a zmizel. Na obloze po něm zůstal jen oblak černého dýmu.

„Prostě ho sestřelili,“ mumlal otřesený Rhodan.

„Co to mělo být?“ ptal se zmateně Bully. „Kdo to byl?“

Tři kluzáky se vrátily na své stanoviště na střeše vládní budovy.

„Ten neznámý nám něco chtěl, to je jisté,“ řekl Rhodan. „A vládcí na Greendooru nechtěli, aby s námi styk navázal.“

Po chvíli se tu objevil Teltak. Tvářil se rozčileně. Událost zřejmě překvapila i jeho. Doprovázeli ho dva strážci s připravenými zbraněmi.

„Jestli se tu zase objeví nějaký šílenec, budu vás muset kvůli vaší vlastní bezpečnosti dát převést jinam,“ oznámil velitel. „Viděli jste, jak velká je nenávist našeho obyvatelstva vůči vám.“

„Nenávist?“ opakoval posměšně Rhodan. „Ten muž, kterého jste dali brutálně usmrtit, neměl v úmyslu nám ublížit. Ostatně pochybuju, že obyvatelé Central City vůbec vědí o naší přítomnosti.“

Teltak přistoupil k oknu. Vypadal jako unavený starý člověk. Když se ale obrátil, jiskřily jeho oči zlobou.

„Chtěl rozstřílet okno a zabít vás,“ tvrdil. „Jenom rychlý zásah našich policejních kluzáků vám zachránil život.“

„Já vám nevěřím,“ řekl klidně Rhodan. „Jsem přesvědčený, že neznámý patřil k nějaké skupině hnutí odporu. Vůdce má pochopitelně politické nepřátele. Tento muž byl jedním z nich. Zajímalo ho, koho tady Hondro drží v zajetí.“

Trat Teltak se ušklíbl. „Myslete si, co chcete,“ zavrčel. Pokynul strážcům a odešli. Sotva za nimi zaklaply dveře, vyšel z vedlejší místnosti André Noir. Oči mu planuly.

„Dostanu ho," řekl klidně. „To slibuju - dostanu ho."

4.

Hlas muže, který ho oslovil v interkosmu, působil na Melbara Kasoma jako ledová sprcha. Ertrusan byl připraven na všechno, jenom ne na to, že uprostřed džungle potká člověka.

„Kdo jste?" zeptal se tajemný obyvatel dutiny. Zároveň uvolnil tlak zbraně na Kasomově boku a přešel na druhý konec dutiny.

„Tak mluvte!" poručil. „Odtud vás jasně vidím proti otvoru, takže se o nic nepokoušejte."

„Jmenuju se Kasom," řekl specialista USO, aby neznámého zbytečně nedráždil.

„Kasom," opakoval zamyšleně druhý muž. „Viděl jsem vás utíkat z hořícího drenhola. Vy nejste Plophosan."

„Nejsem," přiznal Kasom.

„Jste ale humanoidní," konstatoval muž věčně. „Vaši prapředkové byli Pozemšťané. Odkud pocházíte?"

„Jsem Ertrusan," odpověděl Kasom. „A přišel jsem z Central City."

„Jste Hondrův přívrženec?"

To byla důležitá otázka, tady nesměl Kasom udělat chybu.

„Jak se to vezme," odpověděl opatrně.

Muž zaklel. „Rozhodně nepatříte k Vousáčovým lidem," řekl spokojeně. „Bret by vedle sebe nestrpěl takového siláka. Pravděpodobně jste opravdu přišel z Central City a jste Teltakův agent."

„Kdo je to Bret, k čertu?" zeptal se nejistě Kasom.

„Mám pro Hondra důležité informace," prohlásil neznámý. „Až dosud jsem spolupracoval s Vousáčem Bretem." Zase zaklel. „Ale teď už toho mám plné zuby. Oznámím, kde má Bret tábor. Dost dlouho mě šikanoval."

„Tak to jste u mě na správné adrese," řekl Kasom důrazně.

„Jmenuju se Denner," představil se muž.. „Zaveďte mě do Central City, povím Teltakovi pěknou historku. Utekl jsem z Vousáčova tábora."

„Nepospíchejte na mě, Dennere," vymlouval se Kasom. „Jsem dočista vyčerpaný."

„Tadyhle si lehněte a odpočiňte si," nabídl mu Denner. „Udělám vám zatím něco k jídlu. Taky umím uvést drenhola do pohybu."

Denner posvítíl světlometem do jednoho kouta dutiny, kde měl lůžko vystlané listím. Vůbec všechno tu bylo čisté a uklizené. Denner se tu zřejmě zdržoval už delší dobu. Kasom se s povděkem natáhl. Jestli Denner umí přimět drenhola k pohybu, mohou se tímto způsobem dostat do Central City. Kasom si vzpomněl na Rhodana a ostatní tři muže, kteří znovu upadli do zajetí. Věděl, jak malou má naději, že přátelům pomůže, ale zkusí všechno, aby je osvobodil.

Dennerův hlas vpadl do jeho úvah: „Půjdu teď sehnat něco k jídlu. Za chvíli se vrátím."

Kasom zabručel, převalil se na stranu a rázem usnul. Probudil ho Dennerův návrat. Přinesl dva tlusté plody. Od opasku vytáhl nůž a šikovně ovoce rozkrájel na čtvrtky. Šťávu chytal do prázdné půlkulaté skořápky.

„Napijte se!“ vybídl Kasoma.

Ovocná šťáva byla hořká, ale osvěžovala. Denner se na něj zašklebil. Počkal, až Kasom dopije, a pak mu nabídl ovoce.

Dužina nebyla kupodivu hořká, ale nasládlá. Obsahovala zřejmě dost rostlinného tuku. Kasom se najedl a spokojeně se zase uložil. Byl k smrti unavený.

„Myslíte, že mi Hondro za odměnu promine trest?“ ptal se ustaraně Denner. Plophosan už nepochyboval, že Kasom je Vůdcův agent.

„Určitě,“ odpověděl ospale Kasom. Zavřel oči a předstíral, že spí. Bavit se o Hondrovi bylo nebezpečné. Kasom o něm nevěděl nic, ale Denner jistě spoustu.

Po chvíli usnul Ertrusan doopravdy. Probudilo ho podivné hvízdání. Otvorem už prosvítalo dovnitř jen málo světla. Kmen se kolébal. Drenhol se tedy vydal na cestu džunglí.

Kasom se posadil.

„Dennere!“ zavolal.

Hvízdání zmlklo a rozsvítil se světlo. Plophosan stál uprostřed dutiny a tvářil se mrzutě. V ruce držel vlastnoručně vyrobenou flétničku.

„To pokaždé prospíte celý den?“ ptal se.

Kasom vstal a otřepal ze sebe listí. Cítil se odpočatý a svěží. Uvědomil si, že má hlad. Všiml si ovoce, které Denner přichystal, a mlčky začal jíst.

Denner ještě chvíli pískal na primitivní flétničku, pak ji odložil. Bylo vidět, že je nervózní. Kasom si ho teprve teď prohlédl. Plophosan byl zanedbaně vyhlížející muž s řídkou světlou bradkou a tetováním na prsou. Měl malá modrá očka se zanícenými koutky. Šaty měl potrhané, ale vypadal odpočatě a plný síly.

„Moc toho nenamluvíte,“ poznamenal Denner. „Patříte k Hondrovu speciálnímu oddílu?“

„Patřím k Jiggersovým mužům,“ odpověděl Kasom s plnými ústy. Doufal, že se tím Denner spokojí. Jiggers byl záhadná osoba. Kasom předpokládal, že toho o něm žádný Plophosan moc neví.

Jiggersovo jméno vyvolalo u Dennera strach.

„Jiggers,“ zamumlal si pro sebe. „Al Jiggers.“

„On umí být značně velkorysý,“ ujistil ho honem Kasom. Denner měl pořád ještě u sebe paprskomet, a bylo by nepříjemné, kdyby najednou začal být nepřátelský.

Další hodiny Plophosan mlčel, schoulený v koutku. Kasom chvilkami zase usínal. Venku byl zvláštní soumrak. Greendoor neměl vlastní rotaci, ale planeta obíhala kolem dvojitého slunce po extrémní dráze, takže tu nebyla nikdy noc. Místo toho viselo slunce těsně nad obzorem. Pro pozorovatele z planety se slunce pohybovalo po vlnovce.

Kasom už zjistil, že Denner není moc chytrý. Viděl svět černobíle, bez přechodných odstínů. Někdejší oddaný přívrženec Vousáče Breta, ať už je to kdokoli, byl teď ochotný svého šéfa zradit a tajně doufal v odměnu.

Melbar Kasom dřímal, když s ním Denner zatřásl. Rázem byl vzhůru.

„Probud'te se!“ šeptal Denner. „Hrozí nám nebezpečí.“

„Co se děje?“ zeptal se hlasitě Ertrusan. Denner se pokusil zacpat mu ústa. „Nekřičte, propána! Venku jsou Bretovi lidé. Jestli nás najdou, jsme ztraceni.“

V dutině byla tma. Kasom dotápal k otvoru a vyhlédl ven. V pološeru nikoho neviděl. Blízko nich bylo několik drenholů.

„Vidíte strašidla,“ zavrčel a obrátil se.

Denner se třásl strachem. „Jsou ve stromech,“ vysvětloval. „Proto také vždycky uniknou Hondrovým mužům. Mají dohodu s drenholy.“

„Ty stromy venku vypadají jako kterékoli jiné,“ řekl Kasom.

„Obkličují nás,“ fňukal Denner. „Vědí, že jsem tady.“

Vytáhl svůj malý paprskomet a připravil ho k výstřelu. Kasom znovu vyhlédl ven. Tentokrát zjistil, že se Denner nemýlil. Ze stromů vylézaly postavy. Vousatí muži divokého vzhledu, se zbraněmi v rukou, přicházeli blíž.

„Neutralisti,“ kňoural Denner.

Kasom nevěděl, jak se teď má zachovat. Ještě nebylo jisté, že o nich ti muži vědí. Byli to zřejmě bojovníci hnutí odporu. Kasom postřehl, že jejich výzbroj je moderní a dobře ošetřovaná. Určitě neměli zbraně jen pro ozdobu.

Dennerovi selhaly nervy a vystřelil. Tolik se mu třásl ruce, že nikoho nezasáhl. Kasom ještě zahlédl, jak muži uskočili do úkrytů, pak začal jednat. Neměl chuť zaplatit za Dennerovu hloupost svým vlastním životem. Chytil Plophosana za krk a zvedl ho do výše. Denner zalapal po vzduchu a upustil zbraň. Kasom s ním zamával jako s hadrem.

„Vzdáváme se!“ zahulákal otvorem. „Nechtě nás vyjít ven.“

„V pořádku,“ ozvalo se zvenčí. „Pojďte.“

Kasom prostrčil napřed otvorem Dennera. Neutralisti vylezli z úkrytů s připravenými zbraněmi. Kasom na ně mírumilovně zamával. Dennera nešetrně strkal před sebou.

Drenholové se seskupili do kruhu kolem mužů a chránili je tak před útokem jiných rostlin. Na Kasoma čekalo asi třicet bojovníků.

Kasom pustil Dennera. Ten padl na kolena a proklínal svůj osud.

Ze skupiny vykročil velký muž s dlouhým černým plnovousem. Kasom vytušil, že je to Vousáč Bret, vůdce Neutralistů. Bret byl mimořádně svalnatý, měl široká záda. Jeho hlava se zdála v poměru k tělu malá, ale Kasom hned viděl, že má před sebou inteligentního muže.

Bret došel k Dennerovi a zvedl ho. Udělal to bez námahy, jako by zrádce byl malé dítě. Mlčky se Dennerovi podíval do očí. Kasomovi bylo Dennera líto, ale nemohl mu pomoci.

Vousáč Bret do Dennera strčil, až se muž zapotácel. Potom Bret obrátil pozornost na Kasoma.

„Nečekal jsem, že vás ještě uvidím živého, Melbare Kasome,“ řekl. Byl zřejmě dobře informován.

Kasom pokrčil rameny. „Sám se tomu divím,“ řekl suše.

„Jak jste se dal dohromady s Dennerem?"

Kasom máchl rukou. „Řekněte svým mužům, ať schovají zbraně. Takhle to vypadá jako výslech, a to se mi nechce mluvit."

V Bretových očích viděl nemilosrdný chlad. Vousáč šel za něčím jiným než Hondro, ale proto nebyl méně nebezpečný.

„Jenom blázen si ve vaší situaci může klást podmínky," řekl Bret.

Kasom se nebojácně zašklebil. Něco mu říkalo, že bude moci Neutralisty využít pro své plány. Klidně ukázal do džungle. „Ušel jsem smrti už víckrát," prohlásil. Schválně mluvil hlasitě, aby mu všichni muži rozuměli. „Zbraně mě nezastraší, Brete."

Bret dal svým mužům pokyn, aby sklonili zbraně. Denner už byl spoután.

„Co se s ním stane?" ptal se Kasom.

„Zemře jako všichni zrádci," ujistil ho Bret.

Kasom netoužil dovědět se, jak umírají zrádci. Bylo mu jasné, že tito muži mají tvrdé zákony. Jenom tak se mohli udržet naživu. V této vražedné džungli nebylo místo pro slabochy.

Kasom teď ochotně vyprávěl vůdci Neutralistů o svém útěku a o setkání s Dennerem. Když se pak zmínil, že má v úmyslu osvobodit Rhodana a ostatní zajatce, Bret se soucitně usmál.

„Kolem Central City je kruh plamenometů, kyselinových děl a plotů s vysokým napětím," řekl. „Tam se jednotlivci nedostane."

„Mohl bych se pokusit proniknout do města kanály," usoudil Kasom.

Bret důrazně zavrtěl hlavou. „Proti Hondrovi projde každý trik jen jednou," řekl. „Měl byste naději, jen kdybychom vás při přípravě útěku podporovali."

To se zdálo Kasomovi slibné.

„Rhodan, Atlan, Reginald Bull i mutant ještě žijí," sdělil mu Bret. „Hondro je drží zavřen ve vládní budově. Vůdce mezitím zase odletěl na Plophos. Zastupuje ho Trat Teltak, velitel Greendooru. Teltak je zbabělec, ale je rafinovaný. Osvobodit zajatce nebude jednoduché." Bret se zatvářil podivně. „Kromě toho je otázka, jestli vaši přátelé budou vůbec o útěk stát."

„Cože?" vyhrkl Kasom. „Jak to myslíte?"

„Rhodan, Atlan a Bull dostali od Hondra tutéž injekci, jakou už předtím dal Noirovi," vysvětlil Bret. „Jestli chtějí zůstat naživu, musejí zůstat v blízkosti Vůdce, protože jen on jim může každé čtyři týdny vstříknout protijed. Útěk by pro ně znamenal jistou smrt."

Ta zpráva Kasoma zdrtila. Nepochyboval, že mu Neutralista říká pravdu. Odpovídalo to Vůdcovým obyčejům, pojistit si takto významné zajatce.

Kasom byl bezradný. Bret to na něm poznal.

„Přesto se nesmíte vzdávat," řekl. „Pokusíme se to sérum získat. Rozhodně se pokuste své přátele osvobodit, to ostatní nechte na nás."

Vypadalo to, že Bret už má jasnou představu, jak útěk uskutečnit. Kasom si pomyslel, že Neutralisté mají v Central City své agenty. Byl by se rád ještě vyptával, ale Bret se odmítl dál o tom bavit.

„Vrátíme se do našeho hlavního tábora," řekl Ertrusanovi. „Pak se budeme zabývat našimi plány."

Kasom nahlédl, že nemá smysl na něj naléhat. Vousáč Bret zřejmě nespíchal. Muži zmizeli ve stromech. Kasom se přidal k Bretovi. Po několika hodinách pochodu džunglí dorazili do tábora Neutralistů.

Melbar Kasom nečekal, že tu najde tak dobře organizované sídlo, jaké uviděl, když vylezl z drenhola. Džungle byla na rozlehlé ploše vymýcena. Tábor obklopovali drenholové, kteří ho chránili před agresí ostatních rostlin. Původní příkrov džungle byl ponechán a rozprostíral se nad osadou jako obrovský stan. Posádky kluzáků se kvůli nebezpečným rostlinám neodvážily letět nízko nad džunglí a z výšky tábor nemohly odhalit.

Kasom viděl primitivní budovy, postavené jen z toho, co poskytovala džungle. Ertrusan odhadl, že je tady ubytováno nejméně patnáct set mužů.

Vousáč Bret mu dal možnost rozhlédnout se. „Nedejte se mýlit vnějším vzhledem," upozornil ho. „Jsme dobře vyzbrojeni. Bude vás jistě zajímat, že máme i vysílače s velkým dosahem."

„Umožněte mi vyslat rádiovou zprávu," požádal hned Kasom. „Přivolám pomoc flotily."

Bret se úsečně zasmál. „To ne," řekl. „Pomůžeme vám osvobodit vaše přátele, ale jinak máme své vlastní plány. Vaše flotila se nám do nich nehodí."

Kasom dál nenaléhal. Třeba bude moci použít vysílač později.

Bret ho vzal pod paži. „Pojďte," vyzval ho. „Provedu vás."

Všude, kde se objevili, muži Breta uctivě zdravili. Měl velkou autoritu. A arzenál zbraní Neutralistů byl pozoruhodný.

„Naši nejsilnější zbraní je přesto džungle," řekl Bret hrdě. „Drenholové mají určitou nevelikou inteligenci. Tyto obří stromy už dávno poznaly, že velká města znamenají nebezpečí pro jejich druh."

Drenholové žijí v symbióze s nesčíslným množstvím menších rostlin."

„Jak se vám podařilo dorozumět se s nimi?" ptal se Melbar Kasom.

„Navázali jsme s nimi symbiotický vztah," vysvětloval Bret. „Zní to nepravděpodobně, ale sám jste viděl, že je to tak." Vytáhl dřevěnou flétnu, na jakou už předtím hrál Denner.

„Tyhle flétny nám umožňují dorozumět se s drenholy," řekl. „Jsou vyřezány ze dřeva drenholů. Jeden, dnes již zesnulý, biolog, který patřil k Neutralistům, přišel na to, kdy se drenholové dávají na pochod. Stromy reagují na šum větru, na zvuky působené pohybem vzduchu, jaké je možné slyšet všude v džungli. Mnoho přirozených nepřátel drenholů silně závisí na podnebí, a to přinutilo ty obří stromy, aby se také přizpůsobily klimatickému rytmu, když neměly podlehnout v gigantickém boji o přežití. Tak se drenholové naučily rozeznávat ze šumění větru změny počasí. Každý tón u nich vyvolal poplach, varování, a pak začali pochodovat. Tuto jejich schopnost jsme využili. Různými tóny flétny umíme drenholy řídit vhodným směrem. Stromy nás berou jako své přátele a neohrožují nás."

Kasom si nechal pro sebe, že Noir našel ještě jiný způsob, jak se s drenholy domluvit. Bret se mu jistě také nesvěřuje se vším.

„Když dojde k boji, nepomáhají nám jen drenholové," vysvětloval Bret. „Všechny rostliny, které jsou na nich závislé - a těch je bezpočet - nás nevědomky podporují ve válce s Hondrovými vojáky."

Kasom shledával, že Neutralisté jsou ten nejpodivnější vojenský oddíl, o jakém kdy slyšel. Už se nedivil, jak poměrně slabý počet bojovníků mohl vydržet nápor Hondrovy armády. Džungle Greendooru je mocný spojenec.

„V džungli máme ještě další, menší tábory," pokračoval Bret. „To pro případ, že by tenhle Hondro objevil a nechal zničit."

Bret zavedl Kasoma k malé chatě. Kasom cítil, že ho ze všech stran pozorují zvědavé oči. Zůstal klidný. Neutralisté musí brát jako samozřejmost, že se mezi nimi pohybuje, musí ho brát jako svého.

„Tady budete zatím bydlet," oznámil mu Vousáč Bret.

Kasoma to dopálilo. Není tady proto, aby kdovíjak dlouho čekal, než se Bret rozhodne podniknout něco pro zajatce v Central City.

Vůdce Neutralistů se zřejmě v lidech vyznal. Uchlácholil Kasoma slovy: „O osvobození Rhodana se postaráme, hned jak vyřešíme naše současné problémy. Zanedlouho vám předestřu svůj plán."

Kasomovi nezbylo než souhlasit. Tady rozhodoval Vousáč Bret. Teď už bez protestů vstoupil do chýše. Byla rozdělená stěnou z listů na dvě místnosti. V té menší seděl na podlaze bledý muž a dřevěnou vařečkou něco míchal v hrnci. Když Kasom vešel, muž k němu vzhlédl. Tvář měl samou vrásku. Na hlavě měl turban a nohy zabalené v hadrech.

„Nedupejte tolik," řekl. „Ta chatrč spadne, když sem polezete jako slon."

Odlil zamíchanou kaši do jiné nádoby a vstal. Kasomovi sahal jen k pasu, ale ani v nejmenším ho to nevyvádělo z míry.

„Já jsem Čerlik," řekl. „Budem tu bydlet spolu. Dělejte, co vám řeknu, a budeme dobře vycházet."

„Jistě," souhlasil Kasom a přátelsky mu poklepal na rameno. Čerlik ztratil turban a upustil nádobu. Na hlavě měl podivnou rostlinu. Její kořeny mu pokrývaly celou lebku. Za Kasomem se ozval posměšný Bretův smích.

„Čerlik je zrádce jako Denner," řekl klidně. „Umírá smrtí zrádců."

Čerlik se shýbl a nasadil si zase turban. Kasom si zděšeně uvědomil, že ten muž je šílený. To ta strašná rostlina...

„Jak můžete přikázat něco tak nelidského?" ujelo mu.

„Hondro je tvrdý muž," řekl tiše Bret. „Může ho porazit jen ten, kdo je ještě tvrdší. A to já jsem, Kasome."

Kasom polkl. Slyšel, jak Bret pomalu odchází. Vůdce Neutralistů ho ubytoval s Čerlikem záměrně. Má to být výstraha.

Kdo není pro Vousáče Breta, musí zemřít.

Ale nezemře rychle ani bezbolestně.

A Dennera čeká tentýž osud. Aniž chtěl, přivedl ho Kasom do neštěstí. Ted' už pro něj nemůže nic udělat.

Čerlik zemřel třetí den po Kasomově příchodu do tábora. Kasom už toho měl dost. Přehodil si mrtvolu přes rameno a šel do tábora. Potkal povstalce, který na něj koukal s vyvalenýma očima. „Kde najdu Vousáče Breta?“ zeptal se ho Kasom. Muž ukázal na čtverhrannou chýši na druhé straně osady. Chýše měla zastřešenou verandu. Na ní seděl Vousáč Bret u stolu se dvěma dalšími muži. Měli před sebou rozprostřené plány. Všichni tři byli ozbrojení. Bret vypadal unaveně, měl kruhy pod očima.

Kasom shodil mrtvého Čerlika na podlahu verandy Bretovi k nohám.

„Už mi došla trpělivost," zahromoval. Uhodil pěstí do stolu a rozštípl desku ve dví. „Jestli nechcete nic podniknout vy, dám se do toho sám."

Bret zůstal klidný. Ukázal na mrtvolu a řekl dvěma mužům u stolu: „Pohřběte ho!"

Pak se s úsměškem podíval na zničený stůl.

„Demonstrace síly na mě dojem neudělá, Kasome," prohlásil. „Jsem zvyklý jednat teprve tehdy, když to uznám za vhodné."

„Žvásty," hromoval Kasom. „Víte stejně dobře jako já, že osvobození Rhodana posílí pozici Neutralistů."

Nejspíš to bude znamenat konec Hondrovy moci. Proto na tom máte zájem. Ale promeškáte příležitost."

Bret mu pokynul, aby si sedl, a začal: „Jeden náš člověk v Central City byl zabit. Předtím ale zjistil, kde Rhodana vězní. Ta akce nás stála nejen cenného muže, ale také jeden kluzák."

„To není poslední ztráta," řekl Kasom chmurně.

Bret se nehlučně zasmál. Pak posbíral z podlahy plány a opatrně je rozprostřel na zbytku stolu.

„Tohle je Central City," řekl. „Jsou tu všechny důležité budovy." Ukázal na červený kroužek. „Tohle je vládní budova. Vidíte, že je vzdálená od okraje města asi jeden kilometr. Pro náš záměr je to výhodná poloha."

„Rhodan a ostatní jsou v téhle budově?" ptal se napjatě Kasom.

„V osmnáctém poschodí," řekl Bret. „Celá budova se hemží strážemi a agenty. Na střeše je dvacet policejních kluzáků. V každém patře jsou namontovány zbraně a zátarasý."

„To nezní zrovna povzbudivě," řekl zklamaně Kasom.

„Jejich osvobození bude stát zhruba pět set mých lidí život," řekl Bret klidně. Přesto Kasom cítil, že jeho protějšek těch předpokládaných ztrát lituje, ani ne tak z humánních jako ze strategických důvodů.

Kasom uvažoval, proč asi je vůdce Neutralistů ochotný obětovat pět set bojovníků hnutí odporu za osvobození Rhodana. Určitě to, nedělá z náklonnosti k Rhodanovi a ostatním vězňům. Pravděpodobně sleduje vyšší cíle, které zatím nejsou zřetelné.

Bret namaloval na plánu další červený kroužek.

„Tohle je jediný velký vysílač na Greendooru," prohlásil. „Odtud se vysílají zprávy na Plophos a pro Hondrovu flotilu."

„Zajímavé," řekl klidně Kasom. „Ale nechápu, co má vysílač společného s naším plánem."

Bret si prsty pročísl černý plnovous, jemuž vděčil za svou přezdívku.

„Pro Hondrovy lidi je ten vysílač mimořádně důležitý. Když na jeho budovu zaútočíme, stáhne Teltak všechny své síly na jeho obranu."

„I kdyby měl nechat vládní budovu nehájenou," hádal Kasom.

„Ano," potvrdil Bret. „Pět set mých mužů podnikne klamný útok na vysílací stanici. V té době musíte zajatce osvobodit."

Kasom položil svou obrovskou ruku na plán města. „Bude vůbec možné dostat se s malým oddílem až k vládní budově?" zeptal se.

Bret sáhl po plánu a pečlivě ho složil.

„Za normálních okolností byste neměl šanci," řekl. „Bude to riskantní i za podmínek, které vám vytvoříme. Jedinou naší výhodou bude moment překvapení. Hondro ani Teltak nepočítají s tím, že bychom se odvážili otevřeně zaútočit na město."

„Neumím si představit, že jednoduše projdu se skupinou ozbrojenců městem až k vládní budově," řekl Kasom sarkasticky.

Bret vstal.

„Do té doby se budete muset ještě řadu věcí naučit," řekl.

5.

Dva dny po tomto rozhovoru se v Kasomově chatě objevil tlustoučkový, ale velmi hbitý muž. Na rozdíl od rebelů vypadal úpravně, měl na sobě hnědý soukenný oblek a bílé sandály. Choval se nervózně jako člověk zvyklý žít v neustálém napětí. Se vzdycháním se posadil na jedinou židli v místnosti a přitiskl si ruce na břicho. Kasom postával u stěny a čekal, co mu ten muž chce.

„Jmenuju se Smitty," řekl muž. „Pracuju pro Neutralisty v Central City." Kysele se zašklebil. „Nemyslete si, že to je něco snadného. Pořád musím kličkovat před Jiggersovými krvavými psy." Znovu si stiskl břicho a zasténal. „Zlobí mě žaludek," vysvětloval. „Taky mám poruchy krevního oběhu. To dělá to zatracené podnebí. Měl bych se léčit, ale nikdy se k tomu nedostanu."

Kasom trpělivě poslouchal jeho žvatlání. Smitty je tedy agent rebelů v Central City. Kasom uvažoval, jak může Bret důvěřovat tak upovídanému člověku. Ale co, to není jeho starost.

Smitty si ještě chvíli stěžoval na své zdravotní potíže a pak přešel k věci.

„Vyznám se ve vládní budově. Bohužel. Vousáč Bret se musel zbláznit, když vám chce povolit takový kousek."

„To není vaše starost," odbyl ho Kasom.

„Mně dělá starost všechno. Od té doby, co pracuju pro Breta, jsem mrtvý muž."

„Tak povídejte," vyzval ho Kasom.

„Mám vás obeznámit s vnitřním rozvržením vládní budovy," oznámil Smitty. „Musíte znát každý kout, jako byste tam už byl. A co říkám! Vy se tam musíte vyznat potmě."

"Vytáhl složku plánů, fotografií a popisů.

„Tohle spolu prostudujem," řekl. „Naštěstí mám s vámi probrat jen tuhle budovu. Pro chodby má Bret jiné lidi."

Ukázalo se, že Smitty je výborný učitel. Vyžadoval ovšem od svého posluchače stoprocentní pozornost. Stále znova musel Kasom opakovat různé podrobnosti, až se z toho celý potil.

„Jste ubohý břídl," řekl po čtyřech hodinách Smitty s hlubokým přesvědčením. „Nikdy se nedostanete výš než do třetího patra - a to musíte až do osmnáctého."

„Myslel jsem, zemi to docela jde," řekl zaraženě Kasom.

Smitty vrátil doklady do složky. „Nechám vám to tady. Učte se pořád dokola. Při akci nebudete mít čas se orientovat. Musíte se vyznat instinktivně."

„Vynasnažím se," slíbil Kasom.

Vešel Bret. Choval se velmi přátelsky. Kasom si domyslel, že je to kvůli Smittymu.

„Tak co?" ptal se šéf rebelů. „Dělá náš nový přítel pokroky?"

„Na cestě ke smrti - to ano," zavrčel nevlídně Smitty.

Bret se ušklíbl. „Nic si z toho nedělejte," řekl Kasomovi. „Je to starý škarohlíd."

Ertrusan ukázal na podklady, které mu Smitty předal.

„Pořád mi není jasné, jak se vůbec dostanu do budovy," řekl.

„Stejnou cestou, jakou používají naše spojky, když jdou do města nebo z něj odcházejí," řekl Bret. „Máme celý systém podzemních chodeb, o kterých nemají Hondrovi vojáci ani tušení."

Kasom si s nechutí vzpomněl na své dobrodružství v odvodňovacích kanálech města. Ty snad Bret na mysli nemá. Ale už další Bretova slova ho uklidnila.

„Chodby vyryly krtice," řekl Bret. „Vedou z džungle pod okruhem plamenometů a zátarasů."

Smitty mávl rukou. „Vždyť on neví, co to jsou krtice," zabručel mrzutě.

„Na Greendooru se vyvinuly některé neuvěřitelné druhy rostlin," řekl Bret. „Některé v boji o přežití radikálně změnily svůj způsob života. Vlivem klimatických podmínek postupně vyhynuli živočichové, proto vymizela i velká část masožravých rostlin. Jiné druhy se přeorientovaly na rostlinnou stravu. Jenom krtice zůstaly masožravé. Pod povrchem Greendooru je stále dostatek červů a hmyzu, a tím se krtice živí. Mohou se pohybovat stejně jako drenholové, ale mají možnost pohybu i pod zemí. Jakýsi vrták z trnů jim umožňuje překonat každou překážku."

„Chcete snad říct, že se vám podařilo využít tyhle krtice, podobně jako drenholy, pro vaše účely?" ptal se skepticky Kasom.

Bret zavrtěl hlavou. „To není možné," přiznal. „Ale mezi drenholy a krticemi existuje partnerský vztah, který využíváme. Chodby pod Central City vyhloubily krtice na žádost drenholů."

„Doufám, že je v nich dost místa, abych se protáhl," připomněl Kasom. „Nemám zrovna drobnou postavu."

„Chodby jsou dost prostorné," ujistil ho Vousáč Bret. „Krtice jsou velké rostliny a spotřebují hodně potravy."

Potom vysvětlil Bret Kaspmovi další části svého plánu.

„Nesmíme Teltaka podceňovat," řekl. „Brzy zjistí, že náš šílený útok na vysílač je jenom finta, a napadne ho, že nám ve skutečnosti jde o osvobození Rhodana."

„V tom případě budu mít nepatrnou naději," řekl Kasom.

„Ale i s tím jsem počítal," řekl Neutralista. „Ve chvíli, kdy bude Teltak chtít odvolat své lidi k vládní budově, napadnou město stovky drenholů a jiných rostlin, to Teltaka zmate. Bude přesvědčený, že Neutralisti chtějí dobýt město. Doufám, že tím získáte dost času, Kasome."

Smitty se zachmuřeně podíval na agenta USO. „Budu na vás čekat ve vládní budově," řekl. „Ale moc vám nepomůžu. Prozradil bych se."

„Kdy vyrazíme do Central City?" zeptal se Kasom.

„Ted' hned," řekl Bret jen tak mimochodem. Měl radost, že je Kasom překvapen. „Budete mít dost času učit se ještě cestou. Projdeme džunglí v drenholech."

Kasom si vzpomněl na Dennera. Nevěděl, jestli má smysl přimlouvát se za něj, ale zkusil to.

„Netrýzněte Dennera zbytečně," řekl Bretovi. „Nesnesu představu, že to s ním dopadne jako s Čerlikem."

„Dobrá," řekl Bret. „Dám rozkaz, aby Dennera zastřelili. Víc pro zrádce udělat nemůžu."

„Citlivka," vzdechl si Smitty. „Doufám, že neomdlí, až půjde do tuhého."

6.

Kasom brzy zjistil, že většina Neutralistů nepochází z Greendooru. Byli to Plophosané, které Hondro z nejrůznějších důvodů na Greendoor vystěhoval. Ovládnout Greendoor proto nebylo jejich konečným cílem.

Kasom cestoval v dutině drenhola s deseti Neutralisty. Dostal přidělenou zbraň. Jeho společníci byli mlčenliví. Skupinu vedl nějaký Pearton, hubený muž, který Kasomovi odpovídal jen jednoslabičně. Rozpovídal se až po několika hodinách pochodu, když už byli blízko města.

„Ted' opustíme strom," oznámil. Zahrál na flétničce několik nemelodických tónů a kolébání drenhola ustalo. Muži vstali a vylézali otvorem ven. Tam už se to hemžilo bojovníky, nejmíň pět set se jich shromáždilo na malé mýtině. Byli to lidé připravení na přepadení vysílače. Peartonova skupina měla jít s Kasomem do vládní budovy. Hlavní skupina pomalu mizela z mýtiny. Pearton se malou vysílačkou domlouval s jejich vůdcem.

„Už jsou všichni v hlavní chodbě," oznámil spokojeně. „Projdou jí až k rondelu, tam musí na povrch. Tunel nevede až k vysílači."

„Co je to rondel?" ptal se Kasom.

„Kulaté náměstí, kde občas Teltak nebo Hondro pronáší své projevy. Blízko něj se teď staví nový krytý bazén," informoval ho Pearton. „Stavba není střežená. Tam vyjde náš hlavní oddíl na povrch. K vysílači to mají dvě stě metrů, to zvládnou."

Kasom se neodvážil zeptat na možnost návratu pro rebely. Vzpomněl si na Bretova slova, že pět set mužů bude nutné obětovat.

„My to budeme mít snazší," řekl spokojeně Pearton. „Postranní tunel, který použijeme, vede rovnou pod vládní budovu. Můžou nás zpozorovat až v jejím přízemí."

I to by bylo příliš brzy; pomyslel si Kasom.

Pearton vyrazil v čele jejich malé skupiny prošlapanou stezkou. „Tady je tunel," řekl a rozhrnul několik velkých listů. Nezasvěcený by vchod do tunelu nenašel.

Tunel se příkře svažoval. Pearton rozsvítil světlo. Kasom musel jít v předklonu, a občas namáhavě protahovat užším místem svá rozložitá ramena. Pearton vždycky trpělivě počkal.

Vysílačkou se ozval Blundel, vůdce hlavní skupiny. Sdělil Peartonovi, že jeho pět set mužů už čeká pod plaveckým bazénem.

„My jsme došli na okraj města," odpověděl Pearton. „Můžete začít. Zlomte vaz Blundeli."

Kasom si představil, jak v tu chvíli pět set po zuby ozbrojených mužů vybíhá z novostavby a žene se k budově vysílače. Obdivoval jejich odvahu. Všichni jistě vědí, do čeho jdou.

Když zahruli do postranní chodby, ozval se Blundel znova.

„Jsme v novostavbě. Prší. Kousek dál pracuje četa robotů. Ještě nás nikdo nepozoroval. Na rondelu není velký provoz. Žádné chodce nevidím."

Postranní chodba byla užší a Kasom se jí prodíral jen s obtížemi. Měl strach, jestli kvůli němu nepřijdou pozdě, ale Pearton ho uklidnil.

„Dokud Blundel nezaútočí na vysílač, Teltak své lidi z vládní budovy neodvolá. Z chodby vyjdeme ve skladišti za vládní budovou. Tam jsou jenom roboti. Ti se o nás starat nebudou, mají naprogramováno jen několik úkonů."

„Jak to všechno víte?" žasl Kasom.

„Smitty," řekl Pearton. „Ve skladišti pro nás všechno připravil."

Na organizaci Neutralistů bylo zřejmě možné se spolehnout. Znovu se ozval Blundel.

„Už nás zaregistrovali. Potkali jsme tři policisty, když jsme přecházeli rondel. Jsou už mrtví, ale vidím první kluzáky. Už to začíná. K vysílači máme sto metrů."

Pearton posvítil na provazový žebřík. „Jsme na místě. Lana by měla unést i vaši váhu, Kasome. Počítali jsme s tím."

Začal šplhat nahoru jako první. Nahoře byl otvor přikrytý fošnami. Pearton je odstrčil a protáhl se. Vzápětí se v otvoru ukázal jeho obličej.

„Teď vy, Kasome!" sykl. „Je to bezpečné."

Kasom vypnul svůj mikrogravitátor a snadno se vyšplhal za Peartonem. Nahoře se rozhlédl. Kolem dokola byly nakupené bedny, za nimi hučely nějaké stroje.

Kasom mikrogravitátor zase zapnul, aby náhodou neudělal desetimetrový krok. Nahoru šplhali další muži. Z Peartpnovy vysílačky se ohlásil Blundel.

„Pronikli jsme až k vysílači a obklíčili budovu. Brání ji silné oddíly policie. Kluzáky nemohou zasáhnout, aby nestřílely do vlastních lidí. Ale přicházejí další posily. Dlouho se tu neudržíme.“

„My už jsme ve skladišti,“ sdělil mu Pearton. „Jakmile budeme v budově, můžete dát povel k ústupu.“

Nedostal odpověď. Opakoval volací kód, až se mu ozval nějaký jiný mužský hlas.

„Blundel to dostal,“ supěl. „Jdou na nás ze všech stran.“

„Kdo je tam?“ zeptal se Pearton.

„Enjing,“ zněla odpověď. „Co máme teď dělat?“

„Musíte ještě vydržet, Enjingu,“ řekl klidně Pearton. „Za pět minut dejte povel k ústupu.“

„Rozumím,“ zachraptěl Enjing.

Pearton chvilku stál jako ochromený. „Blundel,“ mumlal si, „zrovna Blundel.“

Mezitím vylezl z tunelu poslední muž jejich oddílu.

„Co dál?“ zeptal se Kasom.

Neutralista ukázal na druhý konec haly, kde skupina robotů nakládala bedny na dopravník.

„Musíme se po tom běžícím pásu dostat do vedlejší místnosti,“ řekl.

„Proč neprojdeme těmi dveřmi vedle pásu?“ divil se Ertrusan.

Pearton pokrčil rameny. „Smitty řekl, že by to bylo nebezpečné. Asi je tam zabudované poplašné zařízení.“

Přešli halou k pásu. Kasom se podíval na oválný otvor, kterým pás procházel do vedlejší místnosti.

„Budu si muset na dopravník lehnout, abych prošel,“ odhadl. „Pro vás a vaše lidi je po straně místa dost.“

„V pořádku,“ přikývl Neutralista. „Jděte první.“

Kasom shodil z dopravníku dvě bedny, aby si udělal místo, a naskočil. Pás ho unášel do naprosté tmy. Slyšel, jak Pearton tiše volá: „Seskočte, Kasome!“ Zároveň se rozsvítil jeho světloomet. Přejel po bílých zdech sklepa pod vládní budovou. Ostatní se sem protáhli otvorem vedle dopravníku, který vedl dál úzkou chodbou. Kasom se rozpomněl, že ta místa zná ze Smittyho popisů. Věděl, kde najde dvířka nákladního výtahu, který jezdil do prvního nadzemního podlaží.

Pearton se ještě pokusil zavolat Enjinga k vysílači, ale nikdo se nehlásil. Muži stáli kolem něj a čekali.

„Nic,“ řekl nakonec Pearton. „Buď jsou všichni mrtví, nebo na útěku ztratili vysílačku.“

Kasom doufal, že jde o druhou možnost. Představa, že pět set Plophosanů zahynulo kvůli jeho plánu, byla skličující.

„Musíme dál,“ řekl Pearton. „Veďte nás, Kasome.“ Podal mu světloomet.

Kasom stiskl přivolávací knoflík výtahu. Výtah tiše hučel. Podle Smittyho bude kabina osvětlená, Kasom tedy vypnul světloomet. Čekali potmě. Konečně kabina

dojela a dveře se otevřely do stran. Kabina nebyla prázdná. Byli v ní čtyři ozbrojenci a mhouřili oči, aby něco viděli v tmavém sklepe.

7.

Trat Teltak byl zvyklý dlouho snít, ale dnes si snídání nevychutnal. Asi před hodinou dostal zprávu o šíleném útoku na vysílací stanici. Ani on ani Hondro netušili, že rebelové jsou tak dobře organizovaní, aby si troufli na otevřený útok na Central City. Bylo mu záhadou, jak se mohli dostat až ke stanici, aniž je někdo zpozoroval.

Teltak si lámal hlavu, proč rebelové ten sebevražedný útok vůbec podnikli. Vousáč Bret přece musel předem vědět, že budou odraženi. Nakonec Teltak usoudil, že útočníci chtěli za každou cenu odvysílat nějakou zprávu do kosmu. Komu, to netušil.

Odeslal k vysílači všechny jednotky, které měl k dispozici, ale aby se vyvaroval překvapení, rozmístil část strážců také ve vládní budově.

Před patnácti minutami se dal zbytek rebelů na útěk. Teltak nařídil jejich pronásledování. Navzdory snadnému vítězství v něm stále zůstávala nejistota. Bret určitě sledoval nějaký skrytý záměr.

Chtěl snad z vysílače informovat galaxii o přítomnosti Rhodana? To by znamenalo útok flotily Pozemšťanů na Greendoor. Chce Bret s jejich pomocí získat na Greendooru vládu?

Teltak uvažoval, jestli má dát o přepadu zprávu Hondrovi. Připadalo mu směšné obtěžovat Vůdce něčím takovým. Útočníci byli odraženi, vysílač není poškozený, a nic neukazuje, že by někde hrozilo jiné nebezpečí. Hondro by se leda útrpně usmál.

Od příchodu zajatců nebyl Teltak ve své kůži. Poprvé se začal obávat, že by se zřetězením nešťastných okolností nemusel dočkat injekce protijedu, která mu zaručovala další život. Jestli se na Greendooru stane něco, co vyvolá Hondrovu kritiku, bude on, Teltak, v nepříjemné situaci. Jako Hondrův spolupracovník se mohl dopustit chyby jen jednou, ke druhé chybě už by nedostal příležitost. Až dosud Teltak tuto Vůdcovu zásadu schvaloval, teď o její správnosti začal pochybovat.

Přišlo další hlášení. Útočníci se uchýlili do rozestavěné budovy plaveckého bazénu a kladou odtud odpor. „Obklíčit!“ rozkázal Teltak.

Je to náhoda, že se opevnili v té novostavbě, nebo součást nějakého plánu? Teltak si vzpomněl na sestřelený kluzák. Pilot byl usmrcen, ale bezpochyby patřil k Neutralistům. Něco měl vyzvědět, nebo možná měl zajatcům předat nějakou zprávu.

Teltak byl čím dál neklidnější. Má tenhle útok něco společného se zajatci? Rozhodl se, že některé jednotky stáhne zpátky do vládní budovy. Než ale stačil vydat rozkazy, přišla poplašná zpráva. Vysílal ji pozorovatel z kluzáku na jižním okraji města.

„Stovky drenholů vyrazily z džungle, pane,“ hlásil rozčilený pilot. „Mužstva posílují kruh plamenometů. Vypadá to, jako by se vzbouřila celá džungle.“

Teltak se pokoušel najít spojení mezi událostmi. Vždycky považoval zprávy, že rebelové umějí ovlivnit ty obrovské stromy, za pohádky. Teď už se mu to nezdálo tak nepravděpodobné.

Vyžádal si další hlášení.

„Nejsou to jen drenholové, pane," sděloval pilot. „Vypuklo tady peklo. Pošlete sem rychle posily, nebo drenholové proniknou do města."

Teltak se začal potit. Byl v pasti. Nesměl ukončit pronásledován rebelů, ale zároveň musel chránit město. Vousáč Bret si vybral pro přepadení vhodnou dobu. V blízkosti Greendooru nebyla ani jedna bitevní loď Plophosanů. Trat Teltak byl odkázán jen na jednotky umístěné ve městě.

Převelel k okraji města část jednotek, které obklíčily plavecký stadion. Vládní budovu musí chránit zbylí strážci. S útokem na ni už nepočítal, rostliny mají zřejmě dát rebelům možnost se stáhnout.

Zatelefonoval na střechu a objednal si pro sebe policejní kluzák. Chtěl se sám přesvědčilo útoku rostlin na jižním okraji města. Když se kluzák vznesl, Teltak upřeně zíral dolů na střechy města.

Nevěděl, že se právě dopouští největší chyby ve svém životě.

Melbar Kasom potřeboval jen zlomek vteřiny, aby pochopil, že ho čtyři strážci v kabině výtahu uvidí později než on je. Než stačil muž stojící vpředu zvednout zbraň, Kasom už vystřelil. Za ním vyrazil Pearson kletbu a rovněž pálił dovnitř kabiny.

Plophosan upustil zbraň a vypadl z kabiny. Druhý muž se zhroutil na podlahu kabiny, třetí zavrával a opřel se o zadní stěnu. Čtvrtý strážce nebyl zraněný a neohodlal se vzdát: Vystřelil ze své zbraně s krátkou hlavní a zasáhl jednoho z rebelů. Kasom skočil dovnitř a srazil strážce svou mohutnou pěstí. Pak ho vynesl z výtahu a vyklidil i zabité. Jejich zbraně posbírali a nastoupili. Výtah sebou škubl a tiše je nesl vzhůru.

„Vypadá to, že Teltak něco tuší," usoudil Pearson. „Ti strážci měli asi uzavřít dolní vchod."

Výtah se zastavil a dveře se otevřely. Od Smittyho Kasom věděl, že se ocitnou ve velké hale. Na jejím druhém konci je hlavní vchod. Napravo od vchodu byla vrátnice.

„Tam bývají obyčejně tři až čtyři Plophopsané," vysvětloval Smitty.

Na jeho slova si Kasom vzpomněl, když opatrně vykukoval z nákladního výtahu. Hlavní vchod byl zavřený a stáli u něj tři strážci. Vyhlíželi skleněnou stěnou ven na ulici. Osobní výtah byl od vchodu vlevo, Kasom a rebelové by tedy museli přejít kolem strážců.

„Ve vrátnici jsou poplachová zařízení," mručel Kasom. „Jestli nás zahlédnou, bude za chvíli hala plná strážců."

Pearson se tvářil bezradně. Vtom přicházel z druhé strany muž v šedém pracovním plášti. Nesl nějaký balíček a mířil rovnou k nákladnímu výtahu.

Kasom se přimáčkl ke stěně, a když kroky neznámého zazněly v těsné blízkosti, švihl rukou a vtáhl ho do kabiny.

„Pust'te mě, Kasome," funěl přepadený. „Jste ještě větší nešika, než jsem si myslel."

„Smitty!" vyhrkl překvapeně Kasom. „Vůbec jsem vás v tomhle úboru nepoznal."

„Jsem sluha," vrčel Smitty. „Co mám podle vás mít na sobě - smoking? Divím se, že jste se vůbec dostali až sem."

„Radši nám řekněte, jak dál," vpadl netrpělivě Pearton.

Smitty ho sjel pohrdlivým pohledem. „Beze mě to nedokážete," řekl. „Ale máte štěstí. Teltak poslal většinu strážců k vysílači. Celkem tu zbyla jen stovka ozbrojenců."

„Jenom stovka," opakoval Kasom. „No, to je krásné."

„Jsou rozmístění po celé budově," připomněl Smitty. „Ovšem v osmnáctém poschodí jich bude nejmní dvacet."

Kasom ukázal k hlavnímu vchodu. „Jak se dostaneme do osobního výtahu?"

„Nijak," odpověděl Smitty. „Je to příliš nebezpečné. Musíte po schodech."

Pearton začal nadávat. „Po schodech? To daleko nedoradím. Na schodech nás každý uvidí, A schodiště je taky hned vedle hlavního vchodu."

„To je pravda," přiznal Smitty. „Proto musíme strážce od schodiště odlákat. To si vezmu na starost já. Ale znamená to, že se prozradím."

Pak budu muset s vámi do džungle."

Vystoupil z kabiny a klidně se ploužil k hlavnímu vchodu. Tam začal něco vykládat strážcům a ukazoval jim ven na protější budovu. Všichni se otočili zády k hale.

„Ted'!" sykl Kasom a vyběhli ke schodišti. Když tam dorazili, počkali na Smittyho. Objevil se za chvíli.

„Ukázal jsem jim cizí kluzák, který tam vůbec nebyl." Svlékl šedý plášť. Na opasku kalhot měl zavěšenou zbraň. „Chvilí bude trvat, než jim dojde, že jsem je tahal za nos. Do té doby musíme být aspoň v desátém patře."

Klidně vyzkoušel svou zbraň.

„Postarám se jim ve čtvrtém patře vzadu o nějakou zábavu," oznámil. „Strážci se tam seběhnou. Pak vyrazíte."

Zmizel v osobním výtahu. O tři minuty později zazněly shora poplachové sirény. Peartonovi muži vyběhli vzhůru po schodech. Kasom bral sedm, osm schodů najednou. Ve druhém poschodí vysely jedné místnosti starý muž. V ruce měl drobnou pistolku. Když uviděl hrůzu budícího Kasoma v čele zpustlých postav, upustil zbraň a s výkřikem vběhl zpátky do místnosti.

„Dál!" vykřikl Kasom. Ted' bylo třeba dostat se co nejvýš. Ve třetím patře na ně čekal Smitty.

„Hledají nás v zadních místnostech," oznámil. „Můžeme pokračovat osobním výtahem."

Nacpali se do kabiny a vyjeli sotva tři metry, když se výtah najednou zastavil. Všude bylo ticho. Ani sirény už nebylo slyšet.

Dveře se nedaly otevřít.

„Zatraceně," bručel Pearton. „Co se to děje?"

„Vypnuli výtah," řekl trudnomyslně Smitty. „Nechtějí, aby ho použil někdo cizí."

„Možná vědí, že jsme uvnitř," řekl jeden z mužů.

„Nevědí," tvrdil Smitty. „Ale budou to vědět velmi brzy."

Kasom proklínal smůlu. Už doufal, že se bez potíží dostanou do osmnáctého patra. Teď jsou uvězněni v tomhle těsném prostoru a nemohou nahoru ani dolů. Je jenom otázkou času, kdy strážci zkontrolují kabinu. Pak je s nimi konec.

V kabině zhaslo světlo.

„Vypnuli generátor," řekl lhostejně Smitty. „Jsme v pasti."

8.

Když sirény pronikavě zavylly, vyskočil Rhodan ze židle. Nejdřív myslel, že se ozývají z města, ale pak si uvědomil, že to musejí být sirény uvnitř budovy.

André Noir přběhl z ložnice. Bully šel rychle k oknu a podíval se ven. Také se zmýlil jako Rhodan.

„Co to má být?" ptal se. „Cvičný poplach?"

Rhodan zavrtěl hlavou. Už delší dobu měl pocit, že se něco děje. Ze střechy vládní budovy odletěla řada kluzáků a všechny jedním směrem. Na ulici viděl policejní auta, která se řítí k centru města.

Někde v Central City hořelo, protože mezi dvěma vysokými budovami stoupaly k obloze černé mraky kouře. Také civilní obyvatelstvo se chovalo podivně. Lidé dole spolu vzrušeně diskutovali.

A teď houkaly ve vládní budově poplachové sirény. Co se na Greendooru děje? Byla planeta napadena z kosmu? Přistál snad zvláštní oddíl pozemské flotily? Rhodan ty to myšlenky hned zahnal. Nikdo na Zemi neví, že on ještě žije. Iratio Hondro se postaral, aby se v Mléčné dráze rozšířila zpráva o jejich smrti.

Rhodan si vzpomněl na sestřelený kluzák. Jsou na Greendooru skupiny hnutí odporu, s nimž vypukl konflikt? Třeba někde došlo k sabotáži.

Noir šel ke dveřím a zalomcoval jimi. Normálně by přišel strážce, ale teď byl za dveřmi klid.

„Mají momentálně na práci něco důležitějšího než jsme my," poznamenal Atlan, který jediný zůstal nečinně sedět.

„Možná by to byla příležitost utéct," navrhl Bully a odstoupil od okna. „Plophosané nevědí, kde jim hlava stojí. Jsem pro, abychom to zkusili!"

„Účinku jedu neutečeš," poznámenal suše Atlan. „To už jsi taky mohl pochopit, tlust'ochu."

„Ještě nevíme, co to všechno znamená," prohodil rozvázně Rhodan. „Počkáme, jak se věci vyvinou."

Nemohli tušit, že o několik pater níž trčí ve výtahu Melbar Kasom.

V džungli Greendooru to vřelo. Vypadalo to, že proti plamenometům neustále postupuje zelená stěna. Stoupající oblak dýmu skoro úplně zahalil kluzák. Pilot jménem Serton obratně vedl letoun podél okraje města. Ulicemi táhly pěší oddíly armády. Krajní budovy už byly rozdrcené od drenholů. Napříč ulicemi ležely hořící kmeny stromů. Ale netočily jen drenholové. Obsluhy plamenometů se jen stěží

chránily před záplavou poletujícího jedovatého listí. Drenholové přivlekli k okraji města spousty dalších rostlin, jako paruppyky které vrhaly svá semena po kluzácích. Semena přitahuje mimořádné horko vycházející z trysek kluzáků. Vnikají do výstupů trysek, kde ihned ztvrdnou a letouny padají. Serton musel neustále kličkovat, aby unikl semenům, velkým jako mužská hlava.

Teltak se rozhořčeně díval na zmatek dole. Musel sem soustředit všechny síly, které měl, aby zadržel rostliny. Neuměl si představit, co by natropily obrovští drenholové ve vnitřním městě. Teltak věděl, že by ho Hondro bezohledně ztrestal, kdyby zklamal. Vysílačkou povolal další oddíly. U plaveckého stadionu nechal jen malou skupinu, aby Neutralisty držela v šachu.

„Je to tady nebezpečné," řekl Serton. „Jestli nepřistaneme, musíme se o něco vrátit, pane."

Teltak chápal pilotovy obavy, ale teď na ně nemohl brát ohled. Pod nimi se tři drenholové valili přes trosky budovy. Jejich dlouhatánské kořeny hmataly jako prsty. Hadovité větve jim hořely, ale to jim nebránilo v postupu. Muži s plamenomety se jim s šílenou odvahou vrhali do cesty.

Z vládní budovy se ohlásil Teltakův pobočník. „Pane," volal vzrušeně, „musíte se hned vrátit."

Teltak tušil něco neblahého. „Co se děje?" zeptal se.

„Já... já nevím," zněla nejistá odpověď. „Vypadá to, že sem vnikli Neutralisté. V budově se střílelo, ale zatím jsme rebely nenašli."

Teltak zrudl. „To chcete říct, že se nedokážete vypořádat s hrstkou Neutralistů?"

„My je nemůžeme najít," hájil se pobočník. „Taky by to celé mohla být akce jednoho šílence."

V takové situaci Teltak nevěřil na náhodu. Ty různé útoky musel spojovat záměr Vousáče Breta.

Teltak nevěděl, co si počít. „Co je se zajatci?" zeptal se ustaraně.

„K incidentu došlo v dolních poschodích," hlásil pobočník. „Nahoře je klid."

„Vracím se," oznámil Teltak. „Snažte se zatím vetřelce najít."

Kývl na Sertona a ten ochotně otočil ke zpátečnímu letu. Ale v téže chvíli sebou kluzák trhl a začal se zmítat. Teltak se chytil sedadla. Kluzák ztrácel výšku.

„Co to vyvádíte?" křikl Teltak. „Vždyť spadneme do džungle."

„Semeny," odpověděl stručně Serton. „Vypadá to, že jsme vyřazeni z boje, pane."

Teltakovi se zamlžily oči a udělalo se mu nevolno. Pocítil strach, panický strach. Pod nimi se točil les, jako by seděli na velkém kolotoči. To Teltaka připravilo o poslední zbytek rozumu. Vyskočil ze sedadla a vrhl se na Sertona.

„Vy jste Neutralista," obvinil ho. „Chcete mě zlikvidovat."

Serton bojoval o život. Kluzák se řítil dolů, za několik minut narazí a exploduje, jestli se mu nepodaří včas ho ovládnout. Na kryt kabiny zabubnovala semena. To přivedlo Teltaka k rozumu. Pustil Sertona a zavrával zpátky na své sedadlo.

Semena už ucpala obě trysky. Serton nemohl použít pohon, ale přešel aspoň do klouzavého letu. Snášeli se širokou spirálou. Jestli přistanou v lese, drenholové je okamžitě zahubí. Serton se vztekle ušklíbl. Tušil že nemá před sebou žádnou

budoucnost, i kdyby přistání přežil. Teltak nezapomene, že pilot byl svědkem jeho slabosti.

Objevila se před nimi stěna hořících stromů. Kluzák zavadil o zem a odrazil se. Proletěli hradbou plamenů, jako když se rozhrne opona, a přistáli v troskách domu, po nichž šlapal hořící drenhol. Bylo to jako výjev ze zlého snu. Serton vylezl z kabiny a ani neviděl, kam šlape. Dva vojáci mu pomáhali. „V kluzáku je Teltak," vyrazil ze sebe ztěžka. Slyšel, jak někdo vykřikuje povely, a vojáci ho táhli do bezpečí. Teprve teď si uvědomil okolí. Podíval se zpět. Kluzák hořel, vojáci od něj odváděli Teltaka. Trat Teltak se jim najednou vytrhl a rozběhl se k Sertonovi.

Teď mě zabije, pomyslel si Serton. Ale Teltak křičel: „Musíme se hned vrátit do vládní budovy." Serton pochopil, že stejně jako se on bojí Teltaka, má Teltak strach z Hondra.

Trat Teltak sebral třicet vojáků a vydal se do města. Za nimi zuřil nelítostný boj s pronikající džunglí, která jako by se mstila za porážky minulých let.

„Musíme se odtud dostat," řekl Melbar Kasom.

„Ale jak?" zeptal se rezignovaně Pearton.

„Vypálíme otvor do střechy kabiny, a pokusíme se vylézt šachtou do nejbližšího patra," navrhl Kasom.

„Výtah zvedá magnetické pole," řekl Smitty. „V šachtě se není čeho chytit."

„Kabina nemůže být hluboko pod podlahou patra," řekl Kasom. „Když si stoupnu na střechu, můžou mi další vylézt na ramena a zkusit se dostat nahoru."

„Měli bychom to aspoň zkusit," souhlasil Smitty. „Nemáme co ztratit."

Všichni se schoulili na podlaze kabiny a Smitty s Kasomem začali propalovat otvor ve střeše. Bylo to nebezpečné, hořící kusy padaly dolů na muže. Ti se snažili uhasit šaty, které na nich chytaly. Konečně byl vypálen dostatečně velký otvor. Kasom vypnul svůj mikrogravitátor a bez námahy vyskočil na střechu kabiny. Chytil prvního muže za natažené ruce a vytáhl ho nahoru. Byl to Pearton. Kasom ho zvedl do výše.

„Dosáhnu tam," řekl Pearton. Chytil se dveří v patře.

„Půjdou ty dveře otevřít?" ptal se Kasom.

„Ano," vyrazil pracně Pearton. „Doufám, že na nás venku nikdo nečeká." Otevřel dveře. Do šachty dopadlo světlo z chodby. Kasom napjatě zadržel dech.

„Čistý vzduch!" sykl Pearton.

Kasom vytáhl postupně nahoru další muže. Pearton jim pomáhal vylézt ze šachty. Kasom lehce vyskočil jako poslední a zase zapnul svůj mikrogravitátor.

Byli v dlouhé chodbě, která napravo ústila do haly. Chodba byla prázdná, ale z haly se ozývaly hlasy. Vlevo od výtahu pokračovalo schodiště. Smitty neváhal a vydal se po něm nahoru. Bez překážek se dostali až do desátého poschodí, ale pak začaly potíže. Z jedenáctého patra proti nim scházela skupina těžce ozbrojených strážců. Měli na sobě modré uniformy elitních jednotek, na blúzách svítilo červené V. Znamenalo to Victory, protože Plophosané věřili ve své vítězství a získání nadvlády v Mléčné dráze.

Obě skupiny se zhlédly ve stejném okamžiku a hned začaly střílet. Dva rebelové padli. Pak se všichni poschovávali do výklenků na schodišti. Kasom si byl jistý, že jeden jejich protivník byl také zasažen. Hondrovi muži ovšem byli ve výhodě. Stačilo jim vyčkat, až se dostaví posily.

„Tady nemůžeme zůstat," prohlásil Smitty kategoricky. Sáh do kapsy a vytáhl dvě bombičky. „Dohodíte to k nim?" zeptal se Kasoma.

Kasom přikývl. Bombičky byly nečekaně těžké, ale pro něho to stejně nebyl problém. Pečlivě zamířil a mrštil je do místa, kde se kryli strážci.

Očekával záblesk a výbuch, ale nic se nestalo. Po dvou minutách se Smitty zvedl a mávl na ostatní, aby šli za ním. Hondrovi muži v modrých uniformách leželi bezvládně na schodech.

„Rychle účinkující nervový plyn," vysvětlil Smitty Kasomovi. „Už se rozptýlil."

Aniž narazili na další odpor, dostali se do sedmnáctého patra. V osmnáctém na ně ale čekali. Východ ze schodiště byl zabarikádován. Za barikádou se opevnilo nejmíň dvacet Plophosanů.

Zdola sílil pokřik pronásledovatelů. Strážci za barikádou začali střílet. Rebelové se přitiskli ke zdi, aby nebyli zasaženi.

„Tady neprojdeme," řekl Pearton.

„Máte ještě plynové bomby?" zeptal se Kasom. Smitty zavrtěl hlavou. Kasom měl pocit, že jsou v pasti.

9.

Poplachové sirény zmlkly. V budově zavládlo neskutečné ticho. Rhodan si byl skoro jistý, že se něco děje.

V posledních dnech myslel Rhodan výlučně na impérium. Nedověděli se nic kromě zpráv, které jim přinášel Teltak. Vypadalo to, že byl vliv Země v Mléčné dráze oslaben. Nic nesevřelo o tom, že by Alan Mercant nebo Julian Tiflor určovali vývoj událostí. Zprávou o Rhodanově smrti byla asi Sluneční soustava ochromena.

Rhodan se nikdy nevzdával, ale nebyl ani žádný snílek. Teď žije, ale váže ho Hondrova smrtící injekce.

Reginald Bull neklidně přecházel po místnosti. Noir se zase vrátil do ložnice, i když Teltak podle jeho slov opustil budovu. Rhodan nevěřil, že by hypnotizér mohl se svým pokusem uspět.

Jediný Atlan patrně snášel současnou situaci poměrně dobře. Mluvil málo a nedával najevo neklid.

Zvenčí zaslechli křik. Před dveřmi pobíhali strážci a posunovali těžké předměty. Pak byl zase klid.

O několik minut později slyšeli charakteristický sykot lehkých energetických zbraní. Teď Atlan ožil. Vyskočil a stoupl si ke dveřím vedle Bullyho.

„Na chodbě se bojuje," odhadoval Bully. „Vypadá to, že do vládní budovy někdo vnikl." V očích mu blýsklo. „Musíme se dostat ven. Strážci teď nemají čas starat se o nás."

Pátravě se rozhlédl po místnosti. Pak popadl těžkou židli a začal jí mlátit do dveří. Dunělo to, ale dveře odolávaly.

„Pomozte mi je vyrazit," žádal Bully. Odhodil židli a rozběhl se proti dveřím, ale ani s nimi nehnul.

Vtom se otevřely druhé dveře. Vešel rozzlobený strážce s namířenou zbraní v ruce.

„Chovejte se klidně, jestli je vám život milý," zavolal na ně a zase zmizel za dveřmi.

Rhodan odtáhl Bullyho od dveří. „Nemá to smysl," řekl. „Musíme počkat, co se stane."

Viděl, že strážce má strach. Jeho sebevědomí bylo otřeseno. Někdo neznámý vnikl do vládní budovy. A tušení mu říkalo, že se jich to přímo týká. Mohli však jenom čekat.

Atlan k němu pomalu přistoupil. Tvářil se podivně.

„Doufám, že to není nikdo z našich přátel," řekl mdle.

Rhodan se na něj užasle podíval.

„Určitě by nám dalo práci přesvědčit je, že s nimi nemůžeme odejít," pokračoval Arkonidan.

Rhodan pochopil. „Chceš říct..."

Atlan přikývl. „Musíme tady zůstat, abychom dostali svoji injekci."

Rhodan se napřímil. „Jestli bude příležitost, já stejně uteču," řekl rozhodně. „Naši lékaři mají dost zkušeností, aby našli protijed."

„Otázka zní, jestli se jim to povede včas," odpověděl s nedůvěrou v hlase Atlan.

Jejich diskusi přerušila exploze. Celá místnost se zatřásla.

Atlan se usmíval.

„Vypadá to, že boj vrcholí," řekl klidně.

Pronásledovatelé už byli jen o patro níž. Podle povyku to bylo nejméně dvacet mužů.

Smitty vytáhl z kapsy krátkou trubku.

„Doufal jsem, že to nebudu muset použít," řekl Kasomovi. „Ale teď nemáme jinou možnost."

Nastavil malé kolečko na konci trubky a naklonil se přes zábradlí. Kasom viděl, že trubku prostě upustil do hloubky.

„K zemi!" vykřikl Smitty a skrčil se na schodu.

O dvě vteřiny později následovala exploze. Kasomovi připadalo, že se budova musí rozsypat. Oslepil ho jasný záblesk světla. Schodiště se třásla, velká okna zadrnčela a vysypala se. Vzduchem vířily úlomky omítky.

„To byla bomba, vy blázne," vrčel Pearton. „Chcete nás všechny zabít?"

Kasom se podíval dolů přes zábradlí. Větší část schodů už neexistovala. Stěny byly zčernalé a popraskané. V troskách leželo mnoho mrtvých strážců.

Ertrusan se obrátil. Jednoho rebela usmrtily letící trosky, dva byli zraněni, ostatní omráčení. Jen mohutnému Kasomovi se nic nestalo.

„Ted' se musíme dostat přes barikádu," řekl Kasom. Podíval se nahoru. Zábradlí v osmnáctém patře bylo asi sedm metrů nad nimi.

„Co chcete dělat?" zeptal se Smitty.

„Kryjte mě střelbou," žádal Kasom. „Musíte ty chlapy nahoře tak zaměstnat, aby neměli čas podívat se za sebe. Zkusím doskočit k hornímu zábradlí."

Smitty se tvářil skepticky, ale neprotestoval. Kasom vypnul svůj mikrogravitátor. Rebelové zahájili palbu, obránci barikády odpovídali. Kasom napjal své mohutné tělo jako pružinu a odrazil se. Vložil do skoku všechnu svou sílu. Jestli to nedokáže, spadne a zláme si vaz.

Povedlo se mu chytit se horního zábradlí nataženými rukama a chvíli tak visel mezi životem a smrtí. Centimetr za centimetrem se přitahoval, až nakonec zábradlí překonal a stál na chodbě osmnáctého patra. Zabarikádovaní Plophosané byli deset metrů od něj, otočení k němu zády. Jejich pozornost byla obrácena k útočníkům dole.

Jednoho z nich varoval instinkt. Otočil se a podíval se rovnou na Kasoma. Když uviděl obra tak blízko, nedokázal nijak reagovat. Otevřel ústa dokořán a vyvalil oči.

Kasom měl za sebou nespočetné boje a zachoval si chladnou rozvahu. „Smitty!" vykřikl a skočil mezi strážce jako tygr. Než pochopili, co se děje, tři z nich srazil k zemi. Ostatní před ním uhýbali. Zdola se přiřítili rebelové. Pearton zařval jako indián, když skočil přes barikádu a mával svou zbraní jako kyjem. Za ním sem přelézali další rebelové, mezi nimi tlustý Smitty. Ten zavolal: „Postarejte se o zajatce, Kasome."

Kasom bleskurychle pochopil. Musí využít zmatku strážců. Dvěma skoky zmizel v chodbě. Byla tu řada dveří. Usilovně se rozpomínal na Smittyho instrukce. Konečně určil, za kterými dveřmi by měl hledat Rhodana. Byly zamčené. Kasom se proti nim vrhl celou vahou. Dveře povolily a Kasom padl na podlahu uvnitř místnosti. Když vzhlédl, díval se rovnou, do zrudlé tváře Reginalda Bulla.

„Proč, k čertu, nezaklepete?" zeptal se Bully.

Perry Rhodan rychle ovládl své překvapení. Až dosud nevěřil, že Ertrusan ještě žije.

Kasom vstal a s úlevou se rozhlédl. „To jsem rád, že vás vidím živé," řekl. „Takhle má ten boj přece jen smysl."

„Jak jste se sem dostal, Kasome?" zeptal se Rhodan. Bylo mu jasné, že ani Kasom by nedokázal vniknout do Hondrovy vládní budovy sám, bez pomoci.

„Ted' není čas nic vysvětlovat, pane," řekl omluvně Kasom. „Pomohli mi Neutralisté. Je to odbojové hnutí proti Hondrovi. Ale teď musíme utéct, než dorazí posily."

Rhodan uchopil Kasoma za paži.

„Víte o tom, že jsme dostali tentýž jed jako předtím André Noir?"

„Ano, pane," přikývl Kasom. „Rebelové mi slíbili, že se pokusí sehnat protijed."

Do místnosti vevrávorl Pearton. Pravá ruka mu bezvládně visela.

„Jsou všichni mrtví," řekl bezvýrazně. „Smitty hlídá schodiště. Musíme si pospíšet."

Rhodan rychle pochopil. Tohle je jeden z rebelů, kteří pomáhají Kasomovi. Nesmějí ztrácet čas.

„Veďte nás," řekl.

„Počkat!" zvolal Atlan.

Kasom se vrátil od dveří a podíval se na šéfa USO, který stál uprostřed místnosti.

„Já neuteču," prohlásil Arkonidan. „Nemá smysl odcházet s Kasomem. Nejpozději za tři týdny budeme zpátky a budeme žebrot u Hondra o protijed."

Pearton se nechápavě podíval na Kasoma.

„On se zbláznil?" zeptal se nezvučně.

„Nemůžeš tu zůstat, admirále," vložil se do toho Rhodan. „I když jsi proti útěku, nemůžeš nás nechat odejít samotné. Hondro by tě použil, aby nás vydíral."

Atlan se mdle usmál. „To nebude třeba. Vráťte se bez jeho přičinění."

Rhodan si zděšeně uvědomil, že se Arkonidan nezvratně rozhodl. Nemělo smysl dále se s ním dohadovat.

Kasom pomalu přešel k Allanovi. „Má být všechno naše úsilí k ničemu, pane?" zeptal se popuzeně. „Nezapomínejte, že zemřely stovky mužů, aby mi umožnili dostat se až do téhle místnosti. Má být jejich oběť nesmyslná?"

„Lituji jejich smrti," prohlásil odměřeně Atlan. „Ale nemám v úmyslu udělat ještě větší nesmysl."

Jenom Rhodan zahlédl bleskurychlý úder, který Kasom zasadil Allanovi do brady. Arkonidan útok nečekal. Bezvládně klesl a Kasom si ho přehodil přes rameno.

„On mi to neodpustí," řekl Ertrusan, „ale nemohl jsem udělat nic jiného."

„Je to na mou zodpovědnost, Kasome," řekl Rhodan bez rozmýšlení.

Vyšli z místnosti. Ve dveřích se těžce zraněný Pearton zhroutil. Kasom si ho naložil na druhé rameno. Z barikády nad schody zbyly jenom trosky. Na horním schodu seděl Smitty. Nasbíral kupu zbraní. Rozdělil je Rhodanovi, Bullymu a Noirovi. Kasom se neodvážil zeplát se na osud ostatních rebelů. Všude mezi troskami leželi mrtví.

Smitty se ujal vedení. Rhodan, Bully a Noir šli za ním, každý se dvěma zbraněmi. Kasom byl rád, že se podařilo vězně osvobodit, ale doslal je do bezpečí nebude snadné. Někde v budově jsou další vojáci.

Když přešli trosky schodiště poničeného Smillyho bombou, Atlan se probral. „Pusťte mě, vy blázne," řekl Kasomovi.

Kasom se chvíli rozmýšlel. „Pustím vás, jenom když nepřekazíte útěk."

„Vy ertruský paličáku," vrčel Allan, ale neznělo to hněvivě. Kasom ho s úlevou postavil na zem. Atlan dohonil Rhodana a vzal si od něj zbraň. Se smíchem si masíroval bradu.

„Kasom to udělal na můj rozkaz," prohlásil Rhodan.

„Praktická ukázka demokracie podle Pozemšťanů, co?“ usmíval se Allan. Rhodan se musel smát. Cítil, že Atlan už nic nenamílá proti útěku.

Už podruhé utíkají ze zajetí Plophosanů. Co tomu řekne Iratio Hondro, jestli se jim útěk podaří? Rhodan si uměl předslavit, jak se jim bude vysmívat. Jed v jejich tělech je musí nutně přimět k návratu.

10.

Před hlavním vchodem vládní budovy se shlukl dav obyvatel Central City. Ulice byla pokrytá střepinami skla. V sedmnáctém, osmnáctém a devatenáctém patře byla vyražená okna. Z otvorů vystupoval dým.

Hlavní vchod uzavřela skupina vojáků.

Trat Teltak nechápavě zíral na obraz zkázy, když se se svým doprovodem doslal na hlavní třídu. Teď věděl, odkud se ozvala exploze, klerou slyšeli na kraji měsla. Podle všeho Neurralisté zaútočili na vládní budovu. K explozi zřejmě došlo poblíž osmnáctého patra, kde byli ubytováni zajatci. Teltak cítil, jak se mu dělá mdlo.

Když lidé Teltaka poznali, rozestoupili se. Teltak procházel uličkou, kterou vytvořili. Vyšel mu vstříc mladičský poručík policie. Teltak na něm viděl, jak je zmatený událostmi.

Teltak se zastavil. „Co se stalo?“ zeptal se slabým hlasem. Snažil se mluvit rázně, ale měl v hrdle sucho.

„Neutralislům se nějak podařilo vniknout do vládní budovy, pane,“ hlásil nešťastně poručík. „Uvnitř se bojovalo, výsledek neznám. Zdálo se nám vhodnější uzavřít vchod, abychom mohli pochyťat uprchlíky.“

Teltak by jinak nejednal, ale mladý obličej ho dráždil. „Jestli zajatci uprchlí, půjdete všichni před soud,“ řekl příkře.

Poručík zasalutoval a uvolnil mu cestu. Jeho muži otevřeli vchod. Teltak viděl, že ve vstupní hale se střílelo. Šel v čele svých vojáků k výtahu, kléry hlídal jeden muž.

„Proč výtah nejezdí?“ zeptal se ho Teltak.

„Odpojili jsme generátor, pane,“ koktal ustrašeně voják. „Chtěli jsme zabránit Neutralistům, aby výtah použili.“

„A kde jsou Neutralisté?“ zeptal se Teltak.

„Před chvílí se jesle bojovalo v horních patrech, pane.“

Teltak rozkázal uvést výtah znovu do chodu. Když kabina přijela, na její podlaze ležely zbytky stropu.

„Když jste vypnuli proud, byli v kabině. Nikoho z vás to ani nenapadlo. A dostali se ven.“

Strážce by se byl nejraději propadl do země.

Teltak se svým doprovodem vyjel výtahem do osmnáctého patra. Tam uviděl trosky barikády a mrtvé vojáky. Skutečnost ještě překonala jeho nejčernější obavy. Dveře do místnosti, kde byli předtím zajatci, byly vyraženy. Zajatci zmizeli.

Tral Teltak zavrával. V té chvíli se mu vybavila slova bývalého tělesného strážce, kterého nechal umřít před Rhodanovými očima. Prorokoval mu, že ho jednoho dne čeká stejný osud.

Vojáci ho pozorovali. „Určitě jsou ještě někde v budově," řekl Teltak zvolna, jako by se probouzel ze sna. „Nesměji utéct."

Vyšli zase na chodbu. Vtom k nim dolehl zdola pronikavý výkřik. Teltak pochopil, co se stalo. Zatím co jel s vojáky výtahem nahoru, rebelové s osvobozenými zajatci sešli do vstupní haly. Teltak si zděšeně uvědomil, že se dopustil další chyby. Měl svou skupinu rozdělit a část poslat po schodišti. Místo toho se všichni nacpali do výtahu.

„Zpátky!" vykřikl. „Rychle! K výtahu!"

Než se tam srovnali, uběhly drahocenné vteřiny. Na poslední opozdilce Teltak nečekal. V přízemí se vyřítily z kabiny. Strážci u hlavního vchodu leželi mrtvi. Když se za nimi náhle objevili rebelové, neměli žádnou šanci. Teltak chytil za límec civilistu, který se vynořil z vrátnice, a zatřásl s ním.

„Kde jsou?" vykřikl.

„V nákladním výtahu," vypravil ze sebe zděšený muž. „Jsou dobře ozbrojeni. Stráž je nemohla zadržet."

Teltak muže odstrčil. Byla to ironie osudu, že zrovna on sám dal příkaz uvést generátor znovu v činnost. Tím dodal zároveň energii i nákladnímu výtahu. Ted' už jsou uprchlíci ve skladišti. Ale ještě je šance je dohonit. Ze skladiště nevede mnoho únikových cest. Teltak znovu získal naději. Třeba se protivníci sami chytli do pasti. Přivolal nákladní výtah a spolu s tuctem vojáků sjel dolů. Chodbou doběhli do skladiště. Roboti dosud vytrvale pracovali a ničeho si nevšimli. Jinak se tu nic nehýbalo. Zdálo se, že se rebelové rozplynuli do vzduchu.

Jeden z vojáků na Teltaka zavolal. Rozběhl se k němu a nechápavě zůstal zírat na otvor v podlaze. Pomalu mu to docházelo. Neutralisté dokázali nemožné. Z džungle vyhrabali tunel rovnou pod vládní budovu. A tou chodbou uprchli.

„Musíme tam za nimi," nařídil.

Když chtěl první Plophosan seskočit do otvoru, došlo k explozi. Muže to odhodilo zpátky. Země se zatřásla, Teltak upadl. Vyhodili tunel do vzduchu, aby zamezili pronásledování, pomyslel si.

„Jste zraněný, pane," promluvil na něj hlas jako z husté mlhy. Bezvzápově se dal odvést.

Za dvanáct dní měl dostat injekci protijedu. Teltaka mrazilo. Dopustil se strašlivých chyb.

Nejhorší byla ta, že zaprodal svoji svobodu.

Smitty si mnul ruce.

„Tak," řekl spokojeně. „Ted' můžou hrabat celé měsíce, než šachtu uvolní. Do té doby po nás nebude ani stopa."

Perrymu Rhodanovi to stále připadalo jako zázrak, že byli venku z vládní budovy. Teprve když se dostali do tunelu, pochopil, jak mohl Kasom s několika málo muži proniknout až k nim.

Zvolnili tempo, aby jim těžce zraněný Pearton stačil. Na druhém konci chodby už na ně čekal Bret. Vůdce Neutralistů je nadšeně vítal.

„Drenholové už ustoupili od kraje města," řekl. „Boje byly zastaveny. Muži, kteří se uchýlili do plaveckého stadionu, utekli tunelem. Už se vracejí do tábora."

Rhodan mlčky pozoroval muže, který mu umožnil útěk.

V příštích dnech se ukáže, zda ho může považovat za spojence.

11.

Rhodan, Bret a Reginald Bull spolu seděli na verandě Bretovy primitivní chaty. Atlan a André Noir zůstali v chatě, která jim byla po jejich příchodu přidělena. Kasom byl na návštěvě u zraněného Smittyho.

Bret se pronikavě díval na své hosty.

„Je něco, s čím jste nespokojení?" ptal se.

„Nemáme důvod si stěžovat," řekl Rhodan. „Ale máme prosbu. Dejte nám možnost povolát vašim vysílačem naši flotilu."

Bret se slabě usmál.

„S touhle žádostí jsme počítal," prohlásil. „Odpověď zní: Ne!"

Rhodan cítil napětí, které mezi nimi vyvstalo. Marně se snažil něco vyčíst z Bretovy tváře.

„Máme s vámi a vašimi přáteli své vlastní plány," pokračoval Vousáč. „Rozhodně nemáme v úmyslu nechat vás jednoduše vrátit se domů. Máte pro nás velikou cenu."

Rhodan se trpce zasmál. „To znamená, že náš útěk z Central City byla jen fraška. Jsme stále zajatci. Změnili se jen naši věznitelé."

Vyměnil si krátký pohled s Bullym. Vypadá to, že Atlan měl pravdu, když nesouhlasil s útekem. Jejich situace se dokonce zhoršila, protože nebylo jisté, jestli Vousáč Bret sežene protijed, který potřebují k přežití.

„V každém případě se tady můžete volně pohybovat," připomněl Bret. „Nikdo vás neomezuje." Vstal. „Jestli vám to nebude vadit, požádám vás, abyste se mnou navštívili nedalekou jeskyni. Ukážu vám tam něco, co vás bude určitě zajímat."

Zavedl je k drenholovi. Po krátkém pochodu džunglí obří strom zastavil a oni z něj vylezli. Byli u jeskyně.

„Podívejte se dovnitř!" vyzval Bret Rhodana.

Rhodan prošel vchodem, Bully za ním. Jeskyně byla neobyčejně rozsáhlá. Bret rozsvítil. Překvapený Rhodan uviděl starou pozemskou kosmickou loď, měřící asi šedesát metrů. Měla jeden z prvních lineárních pohonů.

Teprve teď Rhodan viděl, že v jeskyni jsou i rebelové. Posádka lodi tu zřejmě bydlela.

„Umím si představit, že vás tenhle pohled roztesknil," posmíval se Bret.

Rhodan neodpověděl. Díval se na zastaralou loď a poprvé po mnoha letech mu dalo práci skrýt své pocity. Tady byl prostředek, jak se vrátit do Impéria, ale on ho nemohl použít.

„Jste nápadně klidný," poznamenal Bret. „Máte asi starosti kvůli injekci, kterou jste dostali. Moji agenti už shánějí protijed."

Rhodan ho sotva slyšel. Blízkost lodi ho vzrušovala. Když se podíval na Bullyho, viděl, že jeho přítel je na tom stejně. Pohled na loď v něm znovu probudil pocit spojitosti s vesmírem. Teď už se nemohl smířit s tím, že by zemřel na Greendooru.

Muž, který větší část života strávil v kosmu, by neměl umřít na nějaké mizerné planetě.

William Voltz ARMÁDA DŽUNGLE
ROMÁNY SE ŠŤASTNÝM KONCEM

Edice Perry Rhodan, sv. 183

Z německého originálu Die Dschungel - Armee vydaného nakladatelstvím Verlag
Arthur Moewig GmbH

v Rastattu roku 1986, přeložil František Fabián

Vydal jako svou tisící sedmistou desátou publikaci
IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1998.

Odpovědný redaktor Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Přibík.

Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves. Vydání první. Tematická
skupina 13/34.

Rozšiřují PNS, a. s., a soukromí distributoři. Informace o předplatném
podá a objednávky přijímá každá administrace PNS, doručovatel tisku
a předplatitelské středisko. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, a. s.,
administrace vývozu tisku, Hvožděanská 5-7, 148 31 Praha 4.

Ve Slovenské republice rozšiřují PNS, a. s., Mediaprint-KAPA
a ABOPRESS, spol. s r. o., Vajnorská 134,
831 04 Bratislava. Tel/Fax 004217/44453334.

Za obsah veškeré inzerce odpovídá inzerent.

Doporučená cena 20,86 + 1,04 DPH = 21,90 Kč